

DhammaTIME

เดือนกุมภาพันธ์ เดือนแห่งความรัก
รัก...ในพระพุทธศาสนา

www.dmc.tv

Tel.02-831-1774

เกาะติด
สถานการณ์
ข่าวบุญ

หนังสืออยู่ในบุญ
online
mp3 นานั่งสมาธิ

dmc-tv

ชมสด LIVE

อ่านธรรมะ
กฎแห่งกรรม

ฝันในฝันตัดช่วง
ทบทวนทุกวัน

ธรรมะเยาวชน
การ์ตูน

www.dmc.tv

ชมถ่ายทอดสดทุกวัน ชมรายการย้อนหลัง
สมาธิ นรท สวรรค์ กฎแห่งกรรม ศูนย์รวมสื่อธรรมะมากมาย
ให้คุณอยู่ในบุญตลอดเวลา

Dhamma TIME

TOP OF WEEK

สารบัญ

- 4 ข่าวบุญต่างประเทศ
“วัดถาวนาปาลัมบิข จัดงานวันมหาปูชนียาจารย์”
- 6 ข่าวบุญในประเทศ
“โครงการบวชพระวัดพระธรรมกาย”
- 8 กว่าจะเป็นรุดงค์ธรรมชัย
“เบื้องหลังเส้นทางพระรุดงค์”
- 12 โครงการรุดงค์
“ปลื้มไปกับรุดงค์ธรรมชัย ปีที่ 3”
- 17 ความประทับใจของพุทธบุตรกองพันเนื่อนาบุญ
“พระนิธย์ วสทโป”
- 19 ความประทับใจของพุทธบุตรกองพันเนื่อนาบุญ
“พระกิตติพงษ์ ฉนทธมโม”
- 21 ความประทับใจของพุทธบุตรกองพันเนื่อนาบุญ
“พระสมพงษ์ ภาสกรโร”
- 23 ธรรมะเพื่อประชาชน
“เปลี่ยนความโกรธเป็นความเข้าใจ”
- 29 ความรัก..คืออะไร
“รู้จักความรักสักนิด.. ก่อนคิดจะ..รัก..สักครั้ง”
- 31 พระบรมธาตุ
“บทบาทและความสำคัญของเจดีย์พระบรมธาตุ”
- 33 ธรรมะเพื่อประชาชน
“พระสุภูติเถระ”
- 36 ธรรมะเพื่อประชาชน
“พระสุภูติเถระ”
- 39 ธรรมะเพื่อประชาชน
“พระมหากัจจายนเถระ”

วัดภวนาปาล์มบีช ประเทศสหรัฐอเมริกาจัดงานบุญวันมหาปุษณียาจารย์ และพิธีทอดผ้าป่าเพื่อสร้างวัด

วัดภวนาปาล์มปีช ประเทศสหรัฐอเมริกาจัดงานบุญวันมหาปุษณียาจารย์ และพิธีทอดผ้าป่าเพื่อสร้างวัด

ภายในงานสาธุชนผู้มีบุญทุกท่านได้ร่วมกันสวดมนต์ ปฏิบัติธรรมกลั่นใจใสๆ เพื่อเป็นภาชนะรองรับบุญใหญ่ จากนั้นเป็นพิธีถวายยานพาหนะแก้ว โดยมีประธานกล่าวคำถวายคือ กัลยาณมิตรปราณี โควีน และกัลยาณมิตรมาลี แดง ส่วนพิธีถวายภัตตาหารเป็นสังฆทาน มีกัลยาณมิตรณัญญมาศ แสข และกัลยาณมิตรอำภารวรรณ คูหาศักดิ์ นำกล่าวคำถวาย ส่วนสาธุชนร่วมกันตักบาตรแด่คณะสงฆ์ผู้เป็นเนื้อนาบุญ ก่อนที่จะถวายภัตตาหารเพลที่ได้จัดเตรียมมาจากบ้านอย่างประณีต

ส่วนภาคบ่ายเป็นพิธีสักการะบูชาธรรมพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาทองสุก ลำแดงปิ่น และคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เนื่องในวันมหาปุษณียาจารย์ โดยมี

กัลยาณมิตรปราณี โควีน เป็นผู้แทนอัญเชิญกรวยสักการะ กัลยาณมิตรมาลี แดง และกัลยาณมิตรพัชรา กาสิโนพิลา เป็นผู้แทนอัญเชิญพานดอกไม้ จากนั้นเป็นพิธีถวายปัจจัยร่วม บุญหล่อรูปเหมือนคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูงด้วยทองคำ โดยมีประธานกล่าวคำถวายคือ กัลยาณมิตรขวัญฤดี เกรย์สัน และกัลยาณมิตรจิราณี เทเลอร์ ต่อมาจึงเป็นพิธีทอดผ้าป่าสร้างวัด โดยมีกัลยาณมิตรอัครภัก ทหราน และกัลยาณมิตรสมบุรณ์ นาคหนูน เป็นประธานนำกล่าวคำถวายผ้าป่า ส่วนพิธีถวายเทียน มาฆประทีป มีกัลยาณมิตรขวัญฤดี เกรย์สัน และกัลยาณมิตรบังอร ศรีวงศ์ชัย เป็นประธานนำกล่าวคำถวาย จากนั้นผู้มีบุญทุกท่านได้ร่วมกันถวายเทียนมาฆประทีปและถวายปัจจัยกองทุน ต่างๆ แต่ประธานสงฆ์ ด้วยความปลื้มปิติในบุญกันทุกคน

ข่าว DMC NEWS
ประจำวันที 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2557

โครงการบวช ของวัดพระธรรมกาย

โครงการบวชพระรุ่นเข้าพรรษา
รุ่นภาคฤดูร้อน บวชพระนานาชาติ
บวชสามเณร อบรมธรรมทายาทชาย-หญิง

โครงการ

อุปสมบทหมู่ ภาคฤดูร้อน 100,000 รูป
ทุกหมู่บ้านทั่วไทย
อุปสมบทหมู่ เข้าพรรษา 100,000 รูป
ทุกหมู่บ้านทั่วไทย

อบรมธรรมทายาทอุปสมบทหมู่
ระดับอุดมศึกษา โครงการ 1

อบรมธรรมทายาทอุปสมบทหมู่
ระดับอุดมศึกษา โครงการ 2

อุปสมบทหมู่บวชธรรม 129 ปี
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

อุปสมบทหมู่ธรรมทายาท รุ่นบวชธรรม 70 ปี
พระเทพญาณมหามุนี

อุปสมบทหมู่ รุ่นบวชธรรม 105 ปี
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนakyung

สามเณรยุวชนรอบวัด ปี 5

โครงการอบรมสามเณร
"หน่อแก้วเบญญธรรม"

โครงการอบรมธรรมทายาทหญิง
ภาคฤดูร้อน

โครงการอบรมมัชฌิมธรรมทายาทหญิง

ระยะเวลาการอบรม

อบรม 26 มี.ค. - 14 พ.ค.2557
รวม 49 วัน
เดือนกรกฎาคมถึงพฤศจิกายน

เริ่มอบรม 18 มี.ค. - 18 พ.ค.2557

เริ่มอบรม 23 มิ.ย. - 10 ส.ค.2557

เริ่มอบรมกันยายน ถึงพฤศจิกายน

อบรมวันที่ 18 มีนาคม ถึง 18
พฤษภาคม พ.ศ.2557 (รวม 62 วัน)

อบรมระหว่างวันที่ 3 มกราคม ถึง
16 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2557 (รวม 45 วัน)

อบรมช่วงปิดเทอมตุลาคม

6 เมษายน - 3 พฤษภาคม
พ.ศ.2557

อบรมช่วงเดือนมีนาคม
ถึงเดือนพฤษภาคม

อบรมช่วงเดือนมีนาคม
ถึงเดือนพฤษภาคม

สถานที่

ณ วัดที่เป็นศูนย์อบรม
ประจำอำเภอทั่วประเทศ
ณ วัดที่เป็นศูนย์อบรม
ประจำอำเภอทั่วประเทศ

ศูนย์ฝึกอบรมธรรมทายาท
อาคารแจ่มจันทร์

ศูนย์ฝึกอบรมธรรมทายาท
อาคารแจ่มจันทร์

ณ วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

ณ วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

ณ วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

ณ ศูนย์ฝึกอบรมธรรมทายาท

ณ อาคารแก้วดวงบุญ

ณ วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

ณ วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

การบวชจะเป็นการช่วยทะนุบำรุงพระพุทธศาสนา และมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ประเทศไทยของเราเป็นดินแดนแห่งสันติสุขอันเกิดจาก พุทธธรรม อีกทั้งยังเป็นโอกาสอันดีที่ผู้บวชทุกท่าน จะได้ฝึกฝนอบรมตนเอง เพื่อให้เป็นพระแท้ตามพระธรรมวินัย เปี่ยมด้วยศีล สมาธิและปัญญา ซึ่งถือเป็นการใช้วันเวลาอย่างคุ้มค่าและมีความหมายต่อการเกิดมาเป็นมนุษย์ อย่างยิ่ง ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เคยตรัสไว้ว่า "ชีวิตเพียงวันเดียวของผู้มีศีล มีสมาธิ ยังประเสริฐกว่าชีวิตตั้งร้อยปี ของผู้ทุศีล ไร้สมาธิ"

อานิสงส์ของการบวช

- 1.เป็นผู้รู้จักบริหารเวลา คือรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เรียกว่า ความเป็นผู้รู้จักกาล ซึ่งเป็นคุณธรรมข้อหนึ่งที่ทำให้เป็นสัปปุรุษ
- 2.แม้ช่วงเวลาจะสั้น แต่ถ้าลงปฏิบัติอย่างจริงจัง ก็จะได้รับความสุขสงบจากการบำเพ็ญสมณะธรรม
- 3.มีโอกาสดำเนินการหลักธรรม ซึ่งนำไปใช้ควบคู่กับความรู้ทางโลก ให้ได้ใช้ความรู้ ในทางที่ถูกที่ควร
- 4.ได้ฝึกวินัยและเข้าใจวัฒนธรรมในการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ ถ้าตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองอย่างจริงจัง ต่อไปจะเป็นคนรักระเบียบวินัย
- 5.ได้ฝึกสมาธิ ทำจิตให้สงบ ซึ่งเป็นผลดีต่อการเรียนและการทำงานต่างๆ
- 6.เกิดความปลื้มปิติยินดีที่ได้ทำความดี ซึ่งความปิตินี้เองที่จะเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงหัวใจอยู่เสมอ
- 7.ทำให้มีความอดทน ไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรคใดๆ
- 8.ทำให้รู้จักตนเอง คือรู้ว่าตนเองมีความรู้ความสามารถคุณธรรมแค่ไหน เพียงใด เพื่อที่จะได้พัฒนาปรับปรุง ตนเองให้ดียิ่งขึ้น
- 9.ได้ชื่อว่าเป็นผู้เริ่มதாகทางหนทางไปพระนิพพาน
- 10.ผู้บวชย่อมได้โอกาสในการสั่งสมเนกขัมมบารมี (คือบารมีที่เกิดจากการออกบวช) ตามรอยบาทพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
- 11.ผู้บวชย่อมได้บุญใหญ่ที่จะช่วยปิดอบาย เปิดหนทางสวรรค์และพระนิพพาน ติดตัวไปยาวนาน ถึง 64 กัป
- 12.ผู้บวชและผู้สนับสนุนการบวชย่อมได้

อานิสงส์ (ผลที่ได้จากการทำความดี) คือ เป็นผู้ที่มีปัญญา มีสัมมาทิฐิ สมบูรณ์ด้วยโศกทรัพย์และอริยทรัพย์ และได้เกิดในดินแดนที่มีพระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง ไปนับภพนับชาติไม่ถ้วน

13.สังคมและประเทศชาติเกิดความสงบสุขร่มเย็น ผ่านพ้นปัญหาไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองได้อย่างเป็นอัสจรรย

14.สร้างผู้นำทางศีลธรรมให้เกิดขึ้นทั่วแผ่นดินไทย จะได้ช่วยกันสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาให้อยู่คู่ชาติไทยและโลกใบนี้ไปตราบนาน เท้านาน

15.สร้างความสมัครสมานสามัคคีให้เกิดขึ้นแก่พุทธบริษัท 4 ทั้งแผ่นดินไทย เพื่อให้ทุกภาคส่วนมีบทบาทในการฟื้นฟูศีลธรรม และพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างยั่งยืนสืบไป

การอบรมศีลธรรมทั้งภาคปริยัติและภาคปฏิบัติ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกับวัดพระธรรมกาย เพราะวัตถุประสงค์ของการสร้างวัดพระธรรมกาย ก็คือ "การสร้างวัดให้เป็นวัด สร้างพระให้เป็นพระ และสร้างคนให้เป็นคนดี" ซึ่ง โครงการส่วนใหญ่ได้รับความสนใจ และได้รับความร่วมมือจากผู้คนเป็นอันมาก แม้ว่าในปัจจุบันนี้ หลาย ๆ คนจะมีทัศนคติว่า ศาสนธรรม คำสอนเป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจก็ตาม แต่โครงการ ต่าง ๆ ที่ทางวัดจัดขึ้นช่วยพิสูจน์ให้เห็นว่าพระพุทธรธรรมคำสอนมิใช่เป็นเพียงความรู้ที่อยู่ในตำรา แต่สามารถนำมาปฏิบัติและก่อให้เกิดประโยชน์ได้ทุกกาลสมัย

โครงการของวัดพระธรรมกายที่ได้รับความสนใจจากผู้คนมากที่สุดโครงการหนึ่ง ก็คือ โครงการอุปสมบทหมู่ 100,000 รูป ทุกหมู่บ้านทั่วไทย ซึ่งเป็นโครงการที่จัดอย่างต่อเนื่อง ปีละ 2 ครั้ง ในภาคฤดูร้อน และในฤดูกาลเข้าพรรษา ซึ่งโครงการนี้ถือเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างเหมาะสมที่สุด เพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ สังคม และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี โดยอาศัยหลักความก้าวหน้าทางวัตถุควบคู่ไปกับความเจริญทางด้านจิตใจ

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม โทร.02-831-1234

กว่าจะเป็น ธุดงค์ธรรมชัย ปีที่ 3

เบื้องหลังเส้นทางพระธุดงค์

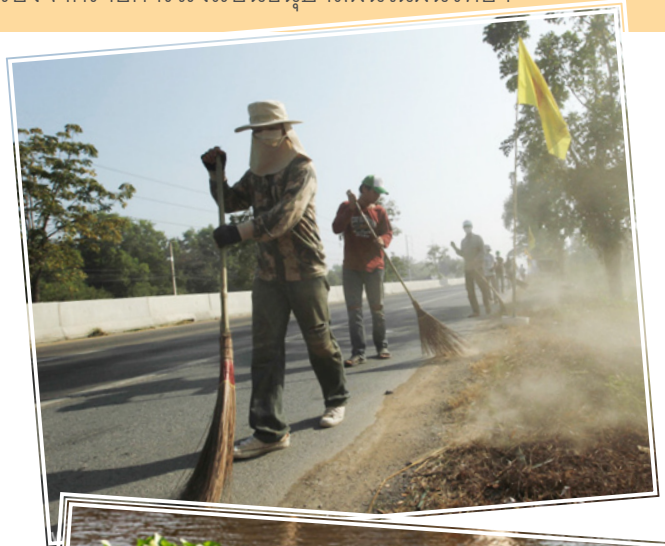
เรียบเรียงจากรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

ใครที่ได้มาโปรยดาวรวบบนเส้นทางพระผู้ปราบมาร ก็คงจะอดตื่นเต้นและชื่นชมไม่ได้ เพราะทุกครั้งทีไปถึงจะเห็นทีมอาสาสมัครช่วยกันจัดเตรียมสถานที่ ทั้งดอกไม้ เสื่อสาด แคมป์พื้นที่ยังสะอาด มองไปทางไหนก็สบายอีกสบายใจ แล้วพอไปถึงจุดหมายในแต่ละวัน ก็ยังมีสถานที่รองรับคณะพระธุดงค์ที่เรียบง่ายเป็นระเบียบน่าเลื่อมใส ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลก็เกิดจากความทุ่มเทด้วยหัวใจรักบุญแบบสุดๆ ของเหล่าทีมงานอาสาสมัครหลายๆ ทั่วประเทศ ร่วมกัน ซึ่งบุญใหญ่ๆ อย่างนี้ใครๆ ก็อยากเอาค่ะ

โดยเริ่มตั้งแต่ทีม V-M.O.S. (Volunteer Monk On Site) หรือเรียกสั้นๆ ว่า วี-มอส จะเตรียมสถานที่พักค้าง ที่จะคอยดูแลพระธุดงค์ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งจำวัด รวมถึงเรียวแรงแข่งขันจากทีมอุปัฏฐากแก้ว ที่คอยดูแลอำนวยความสะดวกให้กับพระธุดงค์ตลอดเส้นทาง เพื่อให้ท่านเดินทางจนกว่าจะถึงจุดหมายในแต่ละวัน แบบไม่ขาดตกบกพร่องเลย และตลอดเส้นทางเดินธุดงค์ช่วยเหลือพระธุดงค์ V-Clean ออกมาทำความสะอาดล่วงหน้า 1 วันทั้งบนบกและในน้ำตลอดเส้นทาง (ทำความสะอาดคลองในวันที่มีพิธีลอยกระทงธรรม) ตามมาด้วย V-Care ที่จะเข้ามาเก็บรายละเอียดความสะอาดของพื้นที่หน้างานเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่พระจะเดินธุดงค์มาถึงในวันนั้นๆ จากนั้น V-Mat ก็จะขับรถนำเสื่อมาลงในพื้นที่ และ V-Give จะขับรถนำดาวรวบมาวางเรียงบนเสื่อต่อไป หลังจากทีพระธุดงค์เดินทางผ่านไปแล้วก็จะมี V-Clear คอยเก็บเพชรพลอยตลอดเส้นทาง

ทุกๆ ภารกิจที่ได้พูดถึงนั้น แต่ละคนจะต้องสวมหัวใจเพชร ทำอย่างต่อเนื่องทุกวันไม่หยุดเลย ค่ะ แต่เนื่องมาจากว่าเราไม่ได้มีร่างกายเป็นหุ่นยนต์

๔

V-Clean กำลังทำความสะอาดถนนล่วงหน้าก่อนที่พระธุดงค์จะมาถึงล่วงหน้า 1 วัน พร้อมทุกภารกิจทั้งทางบก และทางน้ำ

เพราะฉะนั้นจึงต้องมีทีมคุณหมอพยาบาลเป็นหน่วยสนับสนุนใจดี ที่เรียกว่าทีม V-Health นำรถปฐมพยาบาลออกเคลื่อนที่และมีจุดปฐมพยาบาล ณ จุดพักค้างทุกแห่งด้วย

V-Clean อยู่ที่ไหนที่นั่นสะอาดค่ะ

V-GIVE นำดอกดาวรวยมาวางเตรียมพร้อม
ต้อนรับพระภิกษุสงฆ์

อุปัฏฐากแก้วคอยดูแลให้ความช่วยเหลือ
พระภิกษุสงฆ์ตลอดเส้นทาง

สุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุดที่เราอยากจะทำถึงนั้น
คือ ทีมอีกทีหนึ่งที่คอยสร้างความสุข ให้แก่
สาธุชนตลอด 27 วัน ที่ผ่านไปได้เป็นอย่างดี นั่นคือ
V-Happyห้องแห่งความสุขเคลื่อนที่ มารอสาธุชน
จนถึงที่ ทั้งระหว่างทางและปลายทางค่ะ

ป้านิม หนึ่งในทีมงาน V-Happy กล่าวว่า ป้า
เป็นปลื้ม ภูมิใจและมีความสุขมากที่ได้มาร่วมบุญ
ใหญ่ครั้งนี้ มีอุฏฐกรรมซักรั้วๆ ป้าก็ไม่เคยพลาด
เลย พอได้มาดูแลเรื่องความสะอาดของ V-Happy
ได้เห็นสาธุชนที่เข้ามาใช้ก็มีความสุข และพระที่เข้า
มาใช้ก็มีความสุข น้องๆที่มาร่วมงานทุกคนก็มีความสุข
ทำให้ป้าจึงเกิดอาการแฮปปี้เลยล่ะ หลายๆ คนก็

ชมว่าห้องน้ำสะอาดนะ หอมมากเลย แถมยังสวย
มากระดับโรงแรมเลยนะเนี่ย เราผู้ได้ดูแลหน้าที่ตรง
นั้น ได้ฟังก็ปลื้มมีกำลังใจที่จะรับหน้าที่ต่อไปเลยล่ะ

ดร. สุกัญญา รักษาคำ หรือ ป้าเม้าท์ และ
สาธุชนผู้มีบุญจากจังหวัดพิษณุโลก วันนี้ขอมาเม้าส์
ว่า ไม่ได้มาทำหน้าที่โปรยดาวรวยเพียงอย่างเดียว
นะคะ แต่พวกเรายังมาทำหน้าที่เป็น V-Clean อีก
ด้วย เพราะจำคำที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกไว้ว่า
เสียทุกผืนที่พระภิกษุสงฆ์เดินเหยียบย่ำเป็น
พันๆรอบนั้น มีคุณค่ามากมายมหาศาลใครได้เก็บ
กวาดทำความสะอาด ผิดก็จะได้สุข สิวฝ้าก็จะไม่มี
ป้าเลยอยากได้นุญนี้ด้วย มือของเราจะเป็นมงคล

V-Health ทีมคุณหมอพยาบาลเป็นหน่วยสนับสนุนใจดี

เพราะได้เก็บกวาดกลีบดาวรวยทุกกลีบที่ร่วงอยู่บน
เสื่อและถนน ทำให้ทุกอย่างสะอาดสดใส ไปนั่งไปรอย
อยู่หน้าร้านใคร เราเก็บทำความสะอาดให้เรียบร้อย
เขาเองก็ปลื้ม เราเองก็ปลื้ม ทุกคนปลื้ม และทุก
อย่างก็เป็นบุญกุศลทั้งหมดเลยคะ

กัลฯ สถาพร ศรีธรรมมา กล่าวว่า ทีม V-Care ได้
มาถึงสถานที่ที่พระพุทธรูปจะเดินผ่านก่อนใครเลยนะ
ครับ เราจะกวาดถนนให้สะอาดที่สุด ไม่ให้มีเศษหิน
กรวด เศษแก้วต่างๆ ที่ดูไม่เป็นมิตรต่อเท้าทั้งสอง
ของพระพุทธรูป ทำให้ทุกคนที่มารับบุญนี้ มีความ
ปลื้มประทับใจกันมาก ทุกคนคิดเสมอว่า เราได้ทำ
หน้าที่เป็นตัวแทนของคุณครูไม่ใหญ่ ได้รักษาดูแลใจ
ของทุกๆคน ไม่ว่าจะเป็พระพุทธรูป สารุชนที่มา
ต้อนรับ หรือชาวบ้านที่อยู่ในบริเวณโดยรอบ และ
หลังจากที่ได้ใช้เส้นทางนั้นแล้ว เรายังตามเก็บ
กวาดให้สะอาดเอี่ยมอ่อง แม้เราจากไปแล้วชาวบ้าน
ก็ยังประทับใจ นี่ก็เท่ากับเราเก็บขยะในใจของชาว
บ้านให้หมดไปด้วยครับ นี่ก็เป็นหน้าที่ของ V-Care
ดังสโลแกนที่ตั้งเอาไว้ว่า V-Care แคร่ทุกสิ่งทุกอย่าง
ก้าวตลอดเส้นทางพระพุทธรูปครับ

พระภาคภูมิ ดิกขปญโญ หัวหน้าดูแลงานปู
เสื่อ V-Mat กล่าวว่า ทุกครั้งที่พวกเราทำหน้าที่จะนึก
เสมอว่า ครั้งหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมัยที่เป็น
สุเมธดาบส ก็ยังเคยทอดกายต้อนรับพระสัมมาสัม-

รับบุญด้วยใจใสๆ คุณແປປີ เราก็กແປປີคะ

ดร. สุกัญญา รักษาคำ หรือ ป้าเม้าท์ (คนกลางหน้าสุด)
และสารุชนผู้มีบุญจากจังหวัดพิษณุโลก

กัลฯ จุฬาลักษณ์ ประพาฬ หรือ ป้าнім
หนึ่งในทีมงาน V-HAPPY “มีพุทธรูปธรรมชัย
ก็ครั้งๆ ปากก็ไม่เคยพลาดเลย”

V-Care ดังโลแกนที่ตั้งเอาไว้ว่า V-Care แคร่ทุกสิ่ง ทุกอย่างก้าว ตลอดเส้นทางพระธาตุงค์

พวกเรา V-Mat ทุกอย่างก้าวเราดูแล

V-Mat รับบุญทำหน้าที่ดูแลเรื่องเสื่อ ตลอดเส้นทางธุดงค์ธรรมชัย

V-Care เก็บทุกรายละเอียด ความสะอาด

พระภาควมมิตติ ขันขันธ์บุญ
หัวหน้าดูแลงานปูเสื่อ V-Mat

กัลยา สถาพร ศิริธรรมมา
หัวหน้าทีม V-CARE

พุทธเจ้า และหมู่สาวกทั้งหลาย ให้เดินเหยียบบน
ร่างท่านไป แม้ในวันนี้จะไม่ใช้ภาวนาเสียดิถีเดียว แต่
แค่หลวงพี่ได้มีโอกาสปูเสื่อให้พระธุดงค์ถึง 1,129
รูป เดินผ่าน ความปลื้มก็บังเกิดขึ้นมาในใจอย่าง
ท่วมท้นแล้ว ทุกอย่างก้าวของพระธุดงค์ที่เดินผ่านไป
หลวงพี่ที่มีความปลื้มตลอดทุกฝืนเลยครับ

และลูกๆผู้นำบุญทุกๆ
ท่าน ผลบุญเป็นของ
ทุกท่าน ผลงานเป็น
ของทุกคนจ้า ต้อง
กล่าวคำว่า ขอบคุณที่
ช่วยกันมาตลอด

งานบุญอันยิ่งใหญ่สำเร็จได้ด้วยลูกๆ ทุกๆ วี

ธุดงค์ธรรมชัย ปีนี้เป็นปีที่ 3 แล้ว มีการ ปรับเปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลงอะไรไปบ้าง?

กระบวนการในการจัดการทั้งหมดของการเดินธุดงค์ในครั้งนี้ 3 นี้ก็จะลงตัวมากยิ่งขึ้น พระภิกษุที่มาเดินธุดงค์ธรรมชัยก็มีความตั้งใจเพิ่มมากขึ้นทุกปี ผักตัวเองอย่างเข้มข้น สิ่งเหล่านี้เป็นการพัฒนาปรับปรุงที่สำคัญ

วัดของเราตอนเริ่มสร้างใหม่ๆ มีการเดินธุดงค์บ้างหรือไม่คะ แล้วบรรยากาศการเดินธุดงค์ช่วงแรกๆ ของวัดพระธรรมกายเป็นอย่างไรบ้างคะ ?

เจริญพร เมื่อเรามีการขยายพื้นที่ออกมา 2000 ไร่ ทำให้สามารถรองรับการอบรมพระภิกษุธรรมทายาทภาคฤดูร้อน รวมถึงในช่วงเข้าพรรษาได้ ดังนั้น จึงเริ่มมีการเดินธุดงค์อย่างเป็นทางการครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2530 เป็นเวลา 26 ปีมาแล้ว อบรมธรรมทายาทภาคฤดูร้อนเสร็จแล้ว ช่วงท้ายก็จะพอธรรมทายาทธุดงค์ไปเขาใหญ่

ปีพ.ศ.2531 ก็เดินจากเขาใหญ่มาวัดพระธรรมกาย โดยเฉลี่ยวันละ 1 โยชน์ คือ 16 กิโลเมตร

แต่ก็ขึ้นอยู่กับจุดพักระหว่างทางที่เหมาะสมด้วย ดังนั้นบางวันจึงอาจเป็น 18 กิโลเมตร 20 กิโลเมตร หรือ 23 กิโลเมตรบ้าง แต่ตอนนั้นเดินเพียงแค่ 7 วันเท่านั้นเอง ประมาณ 100 กิโลเมตรกว่าๆ จากเขาใหญ่มาวัด เรียกว่าได้ประโยชน์มากทั้งพระที่เดินธุดงค์เอง ทั้งการเผยแผ่ธรรมะให้ กับญาติโยมด้วย แต่ละวันที่พักตามวัดตามโรงเรียนบ้าง เราจะเลือกสถานที่ที่มีที่ทางกว้างขวางมากพอที่จะรองรับพระธุดงค์ทั้งหมดได้ ญาติโยมก็มาทำบุญ มาถวายภัตตาหาร มาฟังเทศน์ฟังธรรมกันเป็นจำนวนมาก

มีอยู่ครั้งหนึ่งต้องเดิน 23 กิโลเมตร เดิมตั้งใจว่าจะเดินทีเดียวจนถึงที่หมายปลายทาง โดยออกตั้งแต่เช้ามืด ไม่พักเลย แต่ปรากฏว่ามันไกล จึงตัดสินใจกะทันหันว่าต้องมีจุดพักระหว่างทางเพิ่มขึ้นมา มีเวลาเตรียมการหาจุดพักเพียงแค่ประมาณครึ่งชั่วโมงเท่านั้น จึงสำรวจข้างหน้าที่มีตรงไหนที่พอพักสำหรับพระ 500 รูปได้ พบว่าข้างหน้ามีสวนผลไม้ จึงขออนุญาตกับเจ้าของสวนผลไม้ว่ามีพระธุดงค์ 500 รูป จะมาพักชั่วคราวได้หรือไม่ เจ้าของสวนเต็มใจมาก มีปติมาก บอกว่าด้วยความยินดีเป็นบุญเป็นกุศล และได้ตามคนในบ้านออกมาช่วยกันคลี่खाเลนที่เขามีไว้สำหรับคลุมผลไม้ เอาออกมาคลี่เตรียมพื้นที่ ใช้เวลาเพียงแค่ครึ่งชั่วโมง พวกเขาก็เตรียมखाเลนไว้รองรับพระธุดงค์ทั้ง 500 รูปไว้เรียบร้อยแล้ว และยังมีเจ้าหน้าที่น้ำแข็ง และน้ำหวาน น้ำอัดลมต่างๆ มาถวายพระทั้งหมด 500 รูปด้วย มีพระธรรมทายาทของเราได้เขียนความรู้สึกเอาไว้ว่า "ผมถึงกับน้ำตาซึม นึกถึงตัวเอง สมัยก่อนบวช เรียนหนังสือในมหาวิทยาลัย ครอบครัวยึดฐานะเทียบแล้วดีกว่าชาวบ้านสวนนี้มาก แต่ยังไม่เคยคิดจะทำบุญอย่างชาวบ้านสวนนี้เลย"

ชาวบ้านส่วนนี้ทราบข่าวกะทันหัน รู้ล่วงหน้าแค่ครึ่งชั่วโมงก็ยิ่งเตรียมรับพระพุทธรูปกันขนาดนี้ ไม่ได้เตรียมรับธรรมดา ยังมีการเตรียมน้ำมาถวายพระหมดทั้ง 500 รูปด้วย ปกติชาวบ้านส่วนนี้ ถ้าจะซื้อน้ำอัดลมกินเอง ยังต้องคิดก่อน เพราะมันแพง กลัวเปลืองเงิน แต่เมื่อพระมา 500 รูปกลับยินดี ซื้อมาถวายด้วยความเต็มอกเต็มใจ ทำให้พระธรรมทายาทได้ข้อคิดว่า เมื่อกลับไปแล้วจะตั้งใจทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้มากยิ่งขึ้น

ย้ายไปบนผืนแผ่นดินไทยด้วยเท้า กับนั่งรถไฟ ก็ไม่เหมือนกัน นั่งรถไฟเขาใหญ่ ใช้เวลาแค่ชั่วโมงกว่าๆ ก็ถึงแล้ว แต่เดินใช้เวลา 7 วัน แลระหว่างเดิน 7 วันจะรู้จักแผ่นดินไทยดีกว่า แจ่มกระจ่าง ได้ฝึกตัวเองด้วย แล้วก็ถือว่าเป็นการเผยแพร่ธรรมทางอ้อมอีกด้วย เจริญพร

พระที่เดินธุดงค์ในครั้งนี้ ท่านเตรียมตัวเตรียมใจอย่างไรบ้าง?

ท่านตั้งใจมากๆ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมขโยท่าน เอาจริง ตั้งแต่ปีแรกแล้ว หลวงพ่อบอกว่าญาติโยมที่มาต้อนรับพระพุทธรูป พวกเขามาด้วยความตั้งใจ ทั้งโยมในละแวกนั้น ออกมาจากกลางทุ่งกลางสวนมารอรับพระพุทธรูป ญาติโยมบางส่วนมาจากต่างจังหวัด จากกรุงเทพฯ ตั้งใจขึ้นเดินธุดงค์มารอรับพระพุทธรูป ตากแดดก็สู้ บางคนขับรถเก่งมาถึงก็จอดรอรับพระพุทธรูป รอครึ่งชั่วโมงก็มี

แดดช่วงบ่ายสองบ่ายสามก็เอาเรื่องเหมือนกัน จนกว่าพระเดินผ่านไปอีก จนกว่าพระจะเดินหมดทุกรูปก็ผ่านไปอีกครั้งชั่วโมงกว่าๆ เพราะฉะนั้นโยมนั่งรอเป็นชั่วโมงๆ แต่เขาก็สู้กัน เพราะความเลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัย ดังนั้นพระพุทธรูปทุกรูปจะต้องเป็นเนื่อนานูญให้กับญาติโยมจริงๆ อยู่ในบุญจริงๆ

ก่อนจะเดินธุดงค์ หลังจากอบรมธรรมทายาททั่วประเทศมาแล้ว ทั้งพระภิกษุสงฆ์ 1 ก็ตาม พุทธสาวิตรี 2 พุทธสาวิตรี 3 รวมทั้งพระภิกษุสงฆ์ ก็ตามที่มาร่วมเดินธุดงค์ ต้องมานั่งธรรมะ เคี้ยวกันอย่างจริงจัง เป็นเวลา 2 เดือน พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมขโยท่านเมตตาหลวงพ่อดมขโยให้เอง ถึงแม้ช่วงนี้ท่านไม่ได้ลงสมาธิธรรมกายในนานบุญวันอาทิตย์ แต่สำหรับพระพุทธรูปนั้นท่านจะเมตตาหลวงพ่อดมขโยให้ในทุกๆ วัน ทำให้พระธรรมทายาทตั้งใจนั่งสมาธิ(Meditation) มาก เพราะหลวงพ่อดมขโยท่านมีความตั้งใจจะเคี้ยวให้ทุกรูปเป็นพุทธบุตร เป็นเนื่อนานูญของโลกจริงๆ โยมที่มาต้อนรับพระพุทธรูปจะได้รับบุญจริงๆ ในระหว่างที่พระท่านเดินธุดงค์ไปด้วยทำสมาธิไปด้วย โยมมารับพระพุทธรูปเรียกว่ายังงี้ก็คุ้มแสนคุ้ม รับพระที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติชอบรูปเดียวก็ได้บุญมากอยู่แล้ว นี่ตั้งพันกว่ารูป บุญนั้นมหาศาลเลย เจริญพร

ในการเดินธุดงค์ครั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นการส่งกำลังใจกันระหว่างพระและโยมได้หรือไม่ครับ?

เจริญพร การเดินธุดงค์เป็นหนึ่งในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุก เพื่อฟื้นฟูศีลธรรมโลก อยู่เฉยๆ ศีลธรรมจะกลับมาได้หรือไม่ คงไม่มา ถ้าจะให้ศีลธรรมกลับคืนมาเราต้องช่วยกัน พุทธบริษัททั้งหลายผู้ที่มีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาในพระรัตนตรัย ต้องการให้ศีลธรรมกลับมา เราต้องลุกขึ้นมาทำกิจกรรมเชิงรุก ไม่ใช่รอรับอยู่ที่วัด แบบนั้นเขาไม่มา คนที่มาช่วยคือคนที่ศรัทธาอยู่แล้ว แต่คนที่ยังไม่รู้เรื่อง คือคนส่วนใหญ่ เราจึงต้องรุกออกไปหาประชาชน การเผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุกนี้เป็นกุญแจที่สำคัญที่จะฟื้นฟูศีลธรรมโลกในยุคนี้ให้สำเร็จ เจริญพร

ช่วงนี้ก็ยังเป็นบรรยากาศของการเดินธุดงค์ สำหรับญาติโยมที่ตั้งใจจะไปต้อนรับพระธุดงค์ จะต้องเตรียมตัวอย่างไรบ้างเจ้าคะ?

เจริญพร ให้เรานึกว่า การที่เราจะไปรับพระธุดงค์เป็นกุศลใหญ่ เป็นบุญใหญ่ของเรา โบราณเวลาเห็นพระธุดงค์มาแค่ 3-5 รูปก็ดีใจกันแล้ว เราจะไปรับเป็นพันเลย และท่านฝึกตัวเองมาอย่างจริงจัง เดินบนเส้นทางมหาปูชนียาจารย์ ให้เราระลึกนึกถึงบุญใหญ่ที่จะสร้างนี้ตั้งแต่ตอนกลางคืน ตั้งใจสวดมนต์ นั่งสมาธิเป็นพิเศษให้ใจเราใสๆ เตรียมของอุปกรณ์ ไม่ว่าจะเป็นหมวกกันแดด ร่ม ดอกดาวรวย และที่สำคัญก็คือ เตรียมใจของเราให้ใสๆ ใจของเราอยู่ในบุญจริงๆ ปลื้มตั้งแต่ก่อนไปถึงขบวนพระธุดงค์แล้ว และศึกษารายละเอียดเส้นทางให้พร้อมรอต้อนรับพระธุดงค์ด้วยใจที่ผ่องแผ้ว แล้วช่วยกันดูว่าการจอดรถของเรา อย่าให้ไปกระทบกับชาวบ้านที่ใช้เส้นทางสัญจรกันอยู่ เอาใจเขามาใส่ใจเรา เราจะเป็นที่รัก ปัญหาต่างๆ อาทิ รถติด ก็จะเป็นปัญหาน้อยลงไปแล้วก็ช่วยกันดูทุกอย่างๆ ให้ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส ถึงแม้อากาศภายนอกจะร้อน แต่ใจเราต้องให้ใสเย็นเหมือนอยู่ในตู้เย็น สบาย ใจชุ่ม ถ้าทำได้ถูกหลักวิชชาอย่างนี้ เราก็จะได้บุญมหาศาลเลย

ศีลธรรมกำลังหวนกลับมา

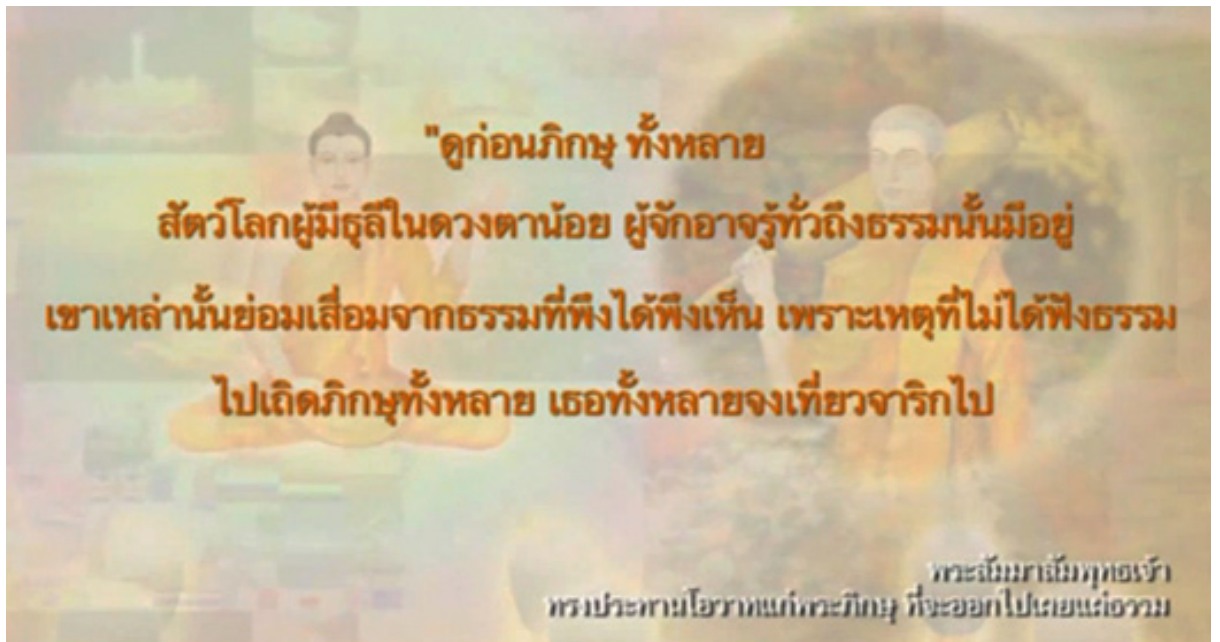

ปลื้มใจทั้งก่อนทำ ขณะทำ และหลังทำ

ขณะโปรยดอกดาวรวยต้อนรับพระ ก็ให้เอาใจตริกลงกลางของกลางองค์พระ เมื่อต้อนรับพระครบทุกรูปแล้วก็ช่วยกันเก็บเสื่อ เก็บดอกดาวรวยที่โปรยแล้วให้สะอาดเอี่ยม และให้ตามนึกถึงพระธุดงค์ที่เดินผ่านหน้าไปที่ละองค์ๆ ด้วยความปลื้มๆ ปลื้มใจทั้งก่อนทำ ขณะทำ และหลังทำ เจริญพร

ในการเดินธุดงค์ครั้งนี้ หลายๆ ท่านคงไม่เคยเห็น จึงอาจสงสัยได้ว่าในสมัยพุทธกาล มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นหรือไม่ครับ?

เจริญพร พระพุทธศาสนาเกิดมาตั้งแต่ปีแรกก็เดินธุดงค์กันเลย เจริญก้าวหน้ามาตามลำดับก็เพราะการเดินธุดงค์ คือ หลังจากพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมในวันวิสาขบูชาแล้ว หลังจากนั้นพระองค์ก็ไปโปรดปัญจวัคคีย์ทั้ง 5 รูป ให้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ และออกบวชทั้งหมด เป็นสังฆวัตรระลอกแรกของโลก ต่อมาพระองค์ก็มาโปรดยัสสะกุมาร กับเพื่อนอีก 55 รวมแล้วเป็นพระอรหันต์ 60 รูป ท่าน

ได้ประชุมพระอรหันต์ทั้ง 60 รูปตั้งแต่ในพรรษาแรก
โดยพระองค์ให้อิโรวาทอย่างนี้ สรุปโดยย่อว่า

"ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สัตว์โลกผู้มีฐลีในดวงตา
น้อย ผู้จักอาจรรู้ทั่วถึงธรรมนั้นมีอยู่ เขาเหล่านั้นย่อม
เสื่อมจากธรรมที่ฟังได้ฟังเห็น เพราะเหตุที่ไม่ได้ฟัง
ธรรม ไปเกิดภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงเที่ยว
จาริกไป เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่มหาชนเพื่อ
ความเอ็นดูแก่โลก"

เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าในการสถาปนาพระพุทธ
ศาสนาให้มั่นคง พระพุทธเจ้าใช้วิธีเผยแผ่พระพุทธ
ศาสนาเชิงรุก ท่านไม่ได้บอกว่า เธอทั้งหลายจงอยู่
ในป่า รอชาวบ้านมาหาเอง ท่านไม่เคยตรัสอย่างนั้น
แต่พระองค์ทรงตรัสว่า เธอทั้งหลายจงเที่ยวจาริกไป
เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่มหาชน เพื่อความ
เอ็นดูแก่โลก ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วจะต้องไปเดินธุดงค์ใน
ป่า หรือเดินในเมืองเอ่ย? ก็ต้องเดินในจุดที่มีคน
เพราะตั้งใจเดินจะไปโปรดชาวโลก เพื่อประโยชน์
เพื่อความสุขแก่มหาชน เพื่อความเอ็นดูแก่โลก

ดังนั้นธุดงค์ธรรมชัยที่เราเดินกันนี้เป็นไปตาม
หลักที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสเอาไว้ เพียงแต่พระ

ชุดแรกทั้งหมดท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว กิจของตัว
เองจบแล้ว หมดกิเลสแล้ว ของเราเองเป็นพระที่ยัง
ฝึกตัวเองอยู่ ดังนั้น เราจึงต้องมีทั้งการฝึกตัวเองด้วย
และการสร้างประโยชน์แก่มหาชนด้วย

ในกรณีของพระอรหันต์ชุดแรก ท่านธุดงค์ไป
เจอชาวบ้านก็สอนไปด้วย ของเราเป็นพระภิกษุใหม่
เป็นพระบวชใหม่ ดังนั้น การสอนไม่ได้ใช้การเทศน์
สอน แต่ใช้การปฏิบัติตน ความสงบสำรวมจะเป็นตัว
สอนญาติโยมได้อย่างดีว่า สมณะศากยบุตร ดู
งดงามจริงหนอ สงบจริงหนอ สำรวมจริงหนอ ศรัทธา
จะเกิดขึ้น เดินธุดงค์ในแต่ละปีมีญาติโยมมารอ
ต้อนรับพระธุดงค์รวมทั้งหมดเป็นล้านคน ถ้าถามว่า
คุ้มไหม คุ้มมหาศาลเลย ทำให้ญาติโยมเกิดศรัทธา
เป็นการปลุกกระแสพุทธศาสนาให้ตื่นตัวขึ้นมา นี่คือ
การเผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุก ถูกต้องตามหลัก
พุทธวิธี

ในยุคหลังเนื่องจากพระยังไม่หมดกิเลส จึงเน้น
ประโยชน์ตน เน้นการฝึกตัวเอง การให้ประโยชน์ท่าน
ก็เป็นอันดับรองลงมา ท่านจึงเดินอยู่ในป่า เพราะ
เดินอยู่ในป่าสบายดี เราจึงคุ้นว่าพระธุดงค์ต้องเดิน

อยู่ในป่า อยู่ในชนบท แต่ความจริงจุดกำเนิดของการเที่ยวจาริกไปของคณะสงฆ์เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่มหาชน เพื่อความเอ็นดูแก่โลก จาริกไปเพื่อไปโปรดญาติโยม ที่ไหนมีคนอยู่เยอะๆ มีคามนิคม หมู่บ้าน ชุมชน เมืองไหน ให้จาริกไปโปรดที่นั่น ผ่านไป 1 พรรษา พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังนำคณะพระสงฆ์สาวกพันกว่ารูป จาริกไปกรุงกบิลพัสดุ์ ไปโปรดพระญาติ ไม่ได้ไปพระองค์เดียว พาพระสงฆ์สาวกไปตั้งพันกว่าองค์ จำนวนก็พอๆ กับพระภุชงค์ของเราครั้งนี้ ดังนั้น การที่เรามาเดินธุดงค์กันนี้ ถูกต้องตามแนวทางที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ไว้เลย

ส่วนที่เขาวิจารณ์กันว่า ทำให้รทกิด เราต้องลองมาดูว่า การทำอะไรก็มีผลกระทบทั้งนั้น จัดคอนเสิร์ตรทกิดติด แข่งกีฬาที่สนามศุภชลาศัยรทกิดติด จะมีอะไรก็มีผลกระทบทั้งนั้น แต่ว่าพระภุชงค์เดินไปนี้เป็นแถวพระเรียงเดียวไป มีรถนำขบวนที่อาจเสียพื้นที่ถนนไปสักหนึ่งเลน รทกิดติดขึ้นมาบ้าง และแต่ละจุดพระเดินผ่านก็ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมงผลกระทบก็มีบ้าง แต่ถ้าเทียบกับประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับการปลูกศีลธรรมให้เกิดกับคนนับล้าน ผลมันยิ่งกว่าคุ้มอีก ดังนั้น เราอย่าเสียเวลามานั่งจับผิด ค่อนขอดกันเลย แต่ลุกขึ้นมาช่วยกัน อาศัยจังหวะนี้เถิด ปลูกกระแสศีลธรรมครั้งใหญ่ให้กลับคืนมาสู่สังคมไทย

ถ้าชาวพุทธเรารวมใจกันเป็นหนึ่ง และสื่อทุกสื่อช่วยกันโหมกระแสนี้ขึ้นมา ประโยชน์จะยิ่งเกิดมาคุ้มค่า คนที่มาถึงมาต้อนรับคณะพระภุชงค์โดยตรงเป็นล้านคน ถ้าภาพนี้ได้ออกทีวี วิทยุ หนังสือพิมพ์ สื่อต่างๆ ก็จะไปถึงคนทั่วประเทศ ประโยชน์จะเกิด

เที่ยวจาริกไป เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่มหาชน เพื่อความเอ็นดูแก่โลก

ธุดงค์เพื่อประโยชน์ตน ฝึกฝนตนเอง

ขึ้นมาอย่างมหาศาล เราอยากให้ศีลธรรมกลับคืนมาสู่สังคมไทย เราก็ต้องช่วยกันคนละไม้คนละมือ เผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุก ดำเนินตามแนวทางของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความสำเร็จจะเกิดขึ้นมาอย่างแน่นอน เจริญพร

ความประทับใจของพุทธบุตร กองพันเนื่อนาบุญ

ความประทับใจของพุทธบุตรกองพันเนื่อนาบุญ พระนิตย วสทีโป

เรียบเรียงจากรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

กราบคารวะพระเดชพระคุณหลวงพ่อกะแก้ว
ที่เคารพอย่างสูง

กระผมพระนิตย วสทีโป อายุ 76 ปี หนึ่งในกองพัน
เนื่อนาบุญ 1,129 รูป ขอรายงานตัวครับ

ผมเป็นตัวแทนมาจากศูนย์อบรมวัดพระเกิด
จ.พัทลุง ครับ ก่อนมาบวชผมมีอาชีพทำสวน
ยางพารามากกว่า 20 ปี ที่มาบวชได้เพราะมีผู้นำบุญ
มาชวนบวช ซึ่งผมคิดว่าดีเหมือนกัน เพราะตอนนี้
ภาคใต้เรา คนที่นิยมพระพุทธศาสนามีน้อยลง ย้าย
ไปอยู่ที่อื่นซะเยอะ ถ้าเราบวชก็จะเป็นการสืบ
พระพุทธศาสนาได้ แล้วก็ไม่มีผิดหวังจริงๆ เพราะ
โครงการของหลวงพ่อดีมาก ทำให้ผมเข้าใจอะไร
เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาขึ้นเยอะ ยิ่งพอได้เดินธุดงค์
ตามรอยหลวงปู่ผมก็ยิ่งปลื้ม ทำให้ความรู้สึกที่อยาก
จะบวชไปนานๆยิ่งชัดขึ้นครับ แล้วก่อนจะได้เดิน
ธุดงค์ พระธรรมทายาททุกรูปต้องฝึกตัวหลายอย่าง
ทั้งฝึกเดิน ฝึกนั่ง ไม่ใช่จูนึกจะไปเดินก็เดินได้นะ
ครับ ถ้าสมาธิไม่มั่นคงก็เดินยากอยู่

ตอนแรกผมนั่งสมาธิไม่เป็นผลหรอกครับ แต่วัน
หนึ่งหลังจากฉันอินทผลัม ฉันกล้วย ใจมันสบาย พอ
ทำจิตให้ว่างๆ ไม่คิดอะไร ดวงแก้วแวววาว ก็ผุดขึ้นมา
เองในกายเรา ทำให้รู้สึกอึดใจใจ หลังจากนั้นก็นั่งได้
มาเรื่อยๆ จนถึงวันแรกที่ต้องเดินธุดงค์ พอสองเท้า
ของผมก้าวลงมายืนบนดอกดาวรวย ผมปลื้มมาก
และคิดว่าโยมนี้ตั้งใจกันจริงๆ อุตส่าห์มาทำให้พระ-
ถึงขนาดนี้มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย ผมก็ตั้งใจทำ
สมาธิทันที อธิษฐานขอให้หลวงปู่ หลวงพ่อ คุณยาย
อาจารย์มา เข้าเนื้อเข้าร่างเข้าตัว ให้ผมเดินธุดงค์ได้
ตลอดรอดฝั่ง แล้วผมก็เอาใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกาย
ภาวนาสัมมาอะระหัง มองตรง มองทาง มองกลาง

พระนิตย วสทีโป

อย่างเดียว ไม่เหลียวมองข้างอีกเลย เพราะผมอยาก
ให้ทุกก้าวที่เหยียบดาวรวย เกิดเป็นบุญเป็นกุศลให้
สมกับที่โยมเขาอุทิศส่าห์ทำมาครับ

หลวงพ่อกครับ โคร้ๆ เขาว่าแดดมันร้อน แต่ผมไม่รู้
สึก หรืออาจเป็นเพราะโดนแดดเผาเต็มทีไปแล้วหรือ
ยังก็ยังไม่ทราบ แต่มันไม่ร้อนครับ ย่อมและกลดก็ไม่
หนัก 'ไม่รู้สึกละอาย ไม่ต้องท่ายากินยา เสี่ยงรถเสี่ยง
อะไรก็ได้ยินเข้าไปในสมองเลย เพราะผมมอง
กลางมองทาง สัมมาอะระหังตลอด บางทีนับได้ถึง
หมื่นสอง หมื่นสาม หมื่นห้า ก็มีครับ ยิ่งเดินไกลก็ยิ่ง
มีสมาธิ จนไปถึงโลตัสแลนด์ ก่อนจะถ่ายภาพหมู่
ผมทำสมาธิรอ พอเจ้าหน้าที่บอกให้ยืนขึ้นหลังจุด

คุณครูไม่ใหญ่เมตตาถ่ายภาพหมู่ประวัติศาสตร์ กองพันเนื่อนาบุญ 1,129 รูป

สติเกอร์สีฟ้า ผมก็ยืนและก้มหาจุดสติเกอร์ จู่ๆ ก็มีแสงสว่างวาบเข้ามาในหน้าอก แล้วก็เห็นพระหน้าเหมือนหลวงปู่สังฆาริย์อยู่ในกายผม แล้วก็เห็นท่านมาเรื่อยๆ ครับ เห็นบ่อยๆ ตั้งแต่นั้นมาเรื่องอะไรผมก็ปลดวางหมด มีแต่เรื่องการเดินธุดงค์อย่างเดียว

หลวงพ่อกับผม ผมรู้สึกว่ายอมเขาจะส่งกำลังใจให้ผมเป็นพิเศษ และดีอย่างแรงกับผม สงสัยเขาจะเห็นว่าผมอายุเยอะ เพราะในระหว่างทางจะคอยเข้ามาถามว่าหลวงตาไหวหม้อย ผมก็ได้แต่เฉยๆ เพราะกำลังมองกลางมองทางอยู่ พอถึงจุดพักก็ถามว่าหลวงตาเดินได้ยังไง ผมก็ได้แต่ยิ้มๆ แล้วก็ยังตั้งใจเดินให้ตรงทางมองกลางอย่างเดียวครับ

หลวงพ่อกับผม ญาติโยมของหลวงพ่อนี้สวดเยอะมาก โดยเฉพาะเรื่องปานะ โยมนี้ถวายกันไม่อัน จนผมกลัวใจ ขนาดผมปฏิเสธ เพราะกลัวว่าถ้ารับไปแล้ว ไม่ได้ฉัน หรือฉันไม่หมด จะทำให้โยมเสียใจ แต่โยมก็ยังอยากถวาย แล้วก็มีแต่ของดีๆ ทั้งนั้น ซึ่งก่อนรับปานะผมจะทำสมาธิก่อน แล้วก่อนจะฉันผมก็ทำสมาธิอีก พอฉันเสร็จผมก็จะทำสมาธิต่อ เพราะอยากให้ตัวเองเป็นพระที่ดีให้สมกับที่โยมเขาดูแลครับ

การเดินธุดงค์ธรรมชัย บนเส้นทางพระผู้ปราบมารในครั้งนี้ทำให้ผมเป็นพระที่สุขุม คิดอะไรรอบคอบมากขึ้น ทำให้ผมได้มีธรรมะติดตัว เห็นพระในกายได้บ่อยๆ แล้วก็ปลื้มกับโยมทุกคนมาก ผมว่าตลอดเส้นทางที่มากงเป็นล้านคน ซึ่งผมก็นึกแบ่งบุญกุศลให้โยมทุกวัน ขอให้ทุกคนจงรวย จงมีความสุขครับ ผมจะเอาประสบการณ์ตรงนี้ไปสอนสามเณรที่จะมาบวชในภาคฤดูร้อนต่อไป และจะตั้งใจฝึกฝนตัวเองให้เป็นพระแท้ ด้วยการมีพระอยู่ในกายเราให้ได้ทุกวัน แล้วที่หลวงพ่อบอกให้ไปเดินธุดงค์ 6 จังหวัด ผมก็พร้อมเสมอครับ การอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุไปที่ปทุมรัตนธรรมเจดีย์ ต้องมีผมเป็นหนึ่งในนั้นแน่นอน เวลาผมนั่งสมาธิที่ดีไร ผมจะอธิษฐานเสมอขอให้หลวงพ่อบรรเทาภัยป่วย จะได้มาสอนธรรมะพวกเราบ่อยๆ เพราะเมื่อไหร่ที่หลวงพ่อกับมาหาและนำนั่งสมาธิ รู้สึกวันนั้นจะนั่งกันดีหลายรูป อย่างเมื่อวานพอหลวงพ่อกับมาหาที่ห้องแก้ว ผมก็เห็นองค์พระด้วยนะครับ ผมดีใจปลื้มใจทุกครั้งทีหลวงพ่อกับมาเยี่ยม ถึงผมจะตัวเล็กหลวงพ่อกับมองไม่เห็นผม แต่ผมก็ปลื้มที่ได้เห็นหลวงพ่อกับ แล้วก็ประทับใจมากที่ได้ถ่ายภาพประวัติศาสตร์กับหลวงพ่อกับ ผมรู้สึกว่ายอมเขาเมตตาอยู่กับพวกผมจริงๆ ครับ

ความประทับใจของพุทธบุตร กองพันนีนานบุญ

ความประทับใจของพุทธบุตรกองพันนีนานบุญ
พระกิตติพงษ์ จนุทมโม
เรียบเรียงจากรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

กราบคารวะพระเดชพระคุณหลวงพ่อกิตติพงษ์
ที่เคารพอย่างสูง

กระผมพระกิตติพงษ์ จนุทมโม อายุ 26 ปี มาจากศูนย์อบรมวัดภาวนาภิรตารามกรุงเทพมหานครครับ ผมเคยเป็นทหารมาก่อน พอปลดประจำการก็ไปช่วยพี่ชายทำอาชีพรับเหมา เพราะอยากหาตังค์มาบวชสัก 5 วัน 10 วัน แต่ยังไม่ไหว ก็พอดีแม่โทรมาบอกว่ามีโครงการบวช 1 แสนรูปฟรี ผมก็ตัดสินใจมาบวชทันทีเพราะผมอยากบวชเพื่อทดแทนบุญคุณพ่อแม่ และบวชเพื่อให้ตัวเองได้มีชีวิตที่ดีขึ้นครับ

หลวงพ่อกครับ ที่แรกผมกะจะมาบวชสัก 9 วัน แต่พอมาเข้าโครงการเขาบอกว่าเป็นโครงการ 1 พรรษา ที่แรกก็ยังขี้ใจ แต่พอได้นั่งสมาธิรู้สึกโล่งโปร่งเบาสบาย มีความสุข เลยตัดสินใจอยู่จนจบโครงการครับ พอมีโครงการเดินธุดงค์ธรรมชัยเส้นทางพระผู้ปราบมาร ผมก็อยากเดิน เพราะเป็นบุญใหญ่ ผมคิดว่าทหารเราก็เป็นแล้ว เดินธุดงค์แค่ 400 กว่ากิโล ถ้าทำดีแค่นี้ยังทำไม่ได้ก็ตายเถอะ เพราะเราเป็นทหารกองทัพธรรม

ซึ่งผมก็ได้เจอแต่เรื่องปลื้มๆตลอดเส้นทาง ปลื้มตั้งแต่ก้าวแรกที่ออกมาจากมหาวิทยาลัยหลวงปู่บอกตรงๆครับว่าก้าวแรกที่ออกมาเจอโยม ผมถึงกับชะงัก เพราะญาติโยมมาต้อนรับเยอะจริงๆ พอตั้งสติได้ผมก็เดินอย่างสำรวม เดินอย่างสง่าผ่าเผย เอาใจมาไว้ในศูนย์กลางกาย หลบตาลงต่ำมองดอกดาวรวย และภาวนาสัมมาอะระหังอย่างตั้งใจ เพื่อให้โยมที่มาต้อนรับได้บุญมากๆ แล้วอีกอย่างยังเดินไกลมากเท่าไร ยิ่งเข้าเมืองมากเท่าไร การภาวนาสัมมาอะระหัง ยิ่งสำคัญ เพราะถ้าเมื่อไหร่ผมลืมภาวนาเพียงรูปเดียว จิตจะว้าวุ่นทันที และจะทำให้

พระกิตติพงษ์ จนุทมโม

รู้สึกเหนื่อยมาก ดังนั้นการที่หลวงปู่บอกให้มองกลางมอทาง ให้ทำทุกอย่างก้าวเป็นย่างก้าว จึงเป็นสิ่งที่ไ้ที่นำผมมาถึงจุดหมายปลายทาง

หลวงพ่อกครับ ช่วงที่เดินธุดงค์อากาศมันหนาว ขึ้นทุกวันทำให้ตอนจำวัดผมรู้สึกเหมือนจะป่วย ได้ทุกวัน แต่พอตื่นมานั่งสมาธิถึงองค์พระนี่ถึงหลวงปู่ ไ้ที่ท่าท่าจะไม่ไหวก็จะหายทันที มีวันหนึ่งแดดจัดมากแล้ว ในขณะที่ผมกำลังเดินอย่างสง่าผ่าเผยและภาวนาสัมมาอะระหัง ไม่รู้มันเกิดอะไรขึ้นผมมีอาการคล้ายจะหน้ามืด แต่ใจผมยังสู้ เลยนึกถึงองค์พระและหลวงปู่ เพียงแค่นึกเท่านั้นอาการก็ดีขึ้นทันที ยิ่งกว่าได้ฉันเครื่องดื่มชูกำลัง อัจฉรย์มาก

ทำให้ผมมั่นใจว่าพระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านคอย
ช่วยผมอยู่ และคอยดูแลพระธาตุคงค์ตลอดเส้นทาง
แล้วอีกอย่างที่ทรงพลัง คือเสียงสาธุของญาติโยม
ครับ เสียงสาธุของญาติโยมมีหลายเวอร์ชัน หลาย
จังหวะ แต่ไม่ว่าจะมาแบบไหน คำว่า สาธุ ทำให้ผม
มีพลังในการเดินประกาศพระพุทธศาสนา มีพลังที่
จะทำความดีให้ยิ่งขึ้นไปครับ แล้วที่น่าประทับใจ
สุดๆ เลย คือพิธีล้างเท้า โยมเขาทำอย่างดี เขาเอามือ
ของเขามาถูบนหลังเท้าที่แสนจะดำของผม ยังไม่พอ
เสร็จแล้วเขายังกราบลงไปที่เท้าผมอีก โอ้! หลวงพ่อ
ครับ ผมซึ่งใจจนไม่รู้จะบรรยายยังไง ในใจก็ได้แต่
ภาวนาสัมมาอะระหัง นี่ถึงองค์พระและหลวงปู่ ผม
ขอฝากบอกญาติโยมด้วยนะครับว่า ผมจะตั้งใจ
ฝึกฝนตนเองให้เป็นพระแท้ให้ดีที่สุด อะไรวุ่นวายที่ผม
ยังบกพร่องไม่สมบูรณ์ ผมจะพยายามปรับปรุง จะ
ต้องเป็นพระที่ดี ให้สมกับที่ญาติโยมศรัทธาครับ

แล้วที่ผมคงจะลืมไม่วันลืมเลย คือการได้
รับความเมตตาจากพระผู้ใหญ่ในพื้นี่ต่างๆ ที่พวก

เราเดินไปถึง บางแห่งท่านก็เมตตาให้ที่พัก เมตตาให้
โอวาท เมตตาเดินนำ บางรูปท่านก็เมตตาพา
ไปรยคารวยศงพระธาตุคงค์ด้วย มันทำให้ผมรู้สึก
อีกheimมีกำลังใจอย่างบอกไม่ถูก และภาคภูมิใจที่ได้
บวชในพระพุทธศาสนาครับ การเดินธุดงค์ในครั้งนี้
ทำให้ผมมีความอดทนมากขึ้น เอาชนะความไม่ดีใน
ตัวเองได้หลายอย่าง และมีสมาธิขึ้นด้วย ผมมั่นใจ
ว่าผมกำลังเข้าใกล้พระธรรมกายภายในมากขึ้น
ทุกที แล้วที่หลวงพ่อบรรณให้เดินธุดงค์อัญเชิญ
พระบรมสารีริกธาตุ ผมก็ขอชื่นสัจญญาใจไว้ก่อน
เลยครับ เมื่อกลับจากไปปฏิบัติหน้าที่พระพี่เลี้ยงใน
รุ่นภาคฤดูร้อนแล้ว ผมจะกลับมาเดินอย่างแน่นอน

หลวงพ่อบรรณ เวลาที่ผมได้เห็นหลวงพ่อบรรณ ผมจะ
รู้สึกสบายใจจัง ไม่มีที่พึ่งที่ไหนจะดีเท่ากับการพบ
อีกแล้วครับ ผมขอให้หลวงพ่อบรรณสุขภาพพลานามัย
แข็งแรง ลมหนาวอย่าได้รังแกหลวงพ่อบรรณได้ และขอให้
หลวงพ่อบรรณอยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้พวกผมไปนานๆ นะ
ครับ

**...มอบกำลังใจ...ด้วยความรัก
และความห่วงใยผ่านทาง e-card**

กับ www.dmc.tv มีให้คุณเลือกหลายแบบหลากหลายสไตล์ อีการ์ด
ธรรมะ อีการ์ดคำคม อีการ์ดอวยพรวันเกิด อีการ์ดให้กำลังใจ
อีการ์ดวันสำคัญและอื่นๆ อีกมากมาย

ความประทับใจของพุทธบุตร กองพันเนื่อนาบุญ

ความประทับใจของพุทธบุตรกองพันเนื่อนาบุญ
พระสมพงษ์ ภาสกร
เรียบเรียงจากรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

กราบคารวะพระเดชพระคุณหลวงพ่อกะ
ที่เคารพอย่างสูง

กระผม พระสมพงษ์ ภาสกร อายุ 78 ปี มาจากศูนย์อบรมเยาวชนจังหวัดนครราชสีมาครับ ผมคือหลวงตาที่ใครหลายคนพูดถึง วันนี้ผมขอโอกาสมาเล่าความในใจและเหตุการณ์สำคัญปลื้มในช่วงโค้งสุดท้ายก่อนจะ ชีตังเมให้หลวงพ่อกับและนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาทั่วโลกได้ฟังกันครับ

ผมเคยบวชแล้ว 1 ครั้ง ในโครงการ 1 แขนงรูปแรก ทำให้ผมมีศรัทธาในพระพุทธศาสนา มีศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงปู่ แล้วไม่ว่าผมจะประสบปัญหาอะไร ถ้าอธิษฐานถึงหลวงปู่ท่านก็จะช่วยผมเสมอ ตั้งแต่บวชคราวนั้นผมก็เข้าวัดทำบุญและทำหน้าที่ชวนบวชด้วยครับ อย่างโครงการนี้พอผมพาคนสุดท้ายชื่อ นายแข่ง คงมณี ไปเข้าโครงการ พระอาจารย์ก็ กวักมือเรียกและบอกว่า โกงแต่หัวเขา มา มา โกงหัวตัวเองมั่ง ใจจริงผมอยากบวชอยู่แล้ว พอพระอาจารย์เปิดช่องผมก็ตัดสินใจบวชเลย การได้บวชในโครงการของหลวงพ่อดีมาก เมื่อก่อนตอนเป็นฆราวาสความประพฤติผมก็ไม่ได้ดีเท่าไร แต่พอมาบวชแล้วก็ปรับปรุงตัวได้ดีขึ้นเรื่อยๆ ครับ

หลวงพ่อกับครับ ถึงผมเกือบจะ 80 แต่หัวใจผมอยากบูชาธรรมหลวงปู่มาก พอรู้ว่ามีการเดินธุดงค์ผมก็อยากเดิน เพราะที่ผ่านมาเวลาอธิษฐานอะไร ท่านจะช่วยผมตลอด ดังนั้นใครไม่เดิน ไม่เป็นไร แต่ผมต้องเดิน ซึ่งผมก็ฝึกสมาธิมากขึ้น และสัมผัสอะระหังตลอดทุกลมหายใจทุกก้าว แล้วไม่ว่าจะทำกิจวัตรอะไรก็จะภาวนาสัมมาอะระหังไปด้วย ซึ่งทุกก้าวที่ผมภาวนา ผมรู้สึกว่ามีศูนย์กลางกายจะดีมาก ภายในใจนั้นชุ่มชื้นชุ่มเย็นครับ

พระสมพงษ์ ภาสกร
หนึ่งในพุทธบุตรกองพันเนื่อนาบุญ 1,129 รูป

ทุกวันที่เดินธุดงค์ ถ้าถามว่าแดดร้อนมั๊ย ผมว่าตามธรรมชาติแดดมันต้องร้อนอยู่แล้วครับ แต่ผมทนได้เหมือนความร้อนไม่กระทบใจผมเลย แล้วผมก็เดินธุดงค์ทุกวัน ไม่เคยแวะข้างทาง ไม่เคยขอหยุดพัก หรือแวะเข้าห้องน้ำ ผมเดินด้วยความตั้งใจพันเปอร์เซ็นต์เพื่อบูชาธรรมหลวงปู่ ยิ่งเห็นญาติโยมมีศรัทธาพุทธสาธุ ผมก็ยิ่งปลื้ม และรู้สึกว่าโยมที่มาก็มาด้วยศรัทธาที่มีต่อหลวงปู่ หลวงพ่อ และวัดพระธรรมกาย แล้วสิ่งที่ทำให้หัวใจผมพองโต น้ำตาแทบไหลได้ทุกวัน คือบรรยากาศในพิธีล้างเท้า หลวงพ่อกับครับ พอโยมเขาไม่รังเกียจเท้าผม มันก็กระตุ้นทำให้

ผมคิดว่า วันนี้เราจะต้องฝึกตัวของเราให้ดีกว่าเก่า
ต้องยึดมั่นในศีล 227 ข้อ จะต้องเป็นพระแท้ให้สม
กับที่โยมเขามีศรัทธาครับ

หลวงพ่อกับ ผมเป็นลูกข้าวนี้นะ ทุกวันผม
จะฉันข้าวเหนียว 3 ห่อ แต่วันสุดท้ายไม่รู้คิดยังไง ฉัน
ไปแค่ห่อเดียว แล้ววันนั้นต้องขึ้นลงสะพานลอย
เยอะ ซึ่งต้องใช้พลังเยอะกว่าการเดินทางเรียบๆ
สงสัยจะหมดพลังข้าวเหนียวครับ พอไปถึงช่วงโค้ง
สุดท้าย เกิดอาการก้าวขาไม่ออกหมดแรงไปซะเฉยๆ
ดีที่มีพระเพื่อนช่วยประคองเอาไว้ ตอนนั้นผมคิดแต่
ว่าเราต้องไปให้ถึงเส้นชัย เพราะในใจคิดแต่เพียง
ว่า...ต้องสู้จึงจะชนะ แล้วผมก็ไม่กลัวอะไรเลย ถึงจะ
ตายก็ไม่เสียดายชีวิต เพราะผมมีอุดมการณ์ว่าต้อง
บูชาธรรมหลวงปู่ให้สำเร็จ เขาบอกให้เขายำกับ
กลดออกก่อนเถอะ แต่ผมก็พยายามรั้งเอาไว้ ในใจ
มันคิดว่าขอให้ผมได้ทำพิธีให้เสร็จก่อน แล้วด้วย
ความใจดีของพระเพื่อน และพลังใจจากญาติโยม
ในที่สุดผมก็ก้าวเข้าไปในวิหารหลวงปู่ไปถึงเส้นชัย
ได้บูชาธรรมหลวงปู่ครบทุกกิโลเมตรสมความตั้งใจ
ครับ เล่าถึงตรงนี้แล้วน้ำตาเย็นมันจะไหล ผมปลื้ม

มาก และอยากอนุโมทนาบุญกับญาติโยม ที่วันนั้น
สาธุตั้งแต่ไม่เคยยอมหยุด ซึ่งผมเป็นเพียงแค่พระน้อยๆ
เป็นเพียงพระปลายแถว แต่ญาติโยมก็ยังสาธุให้
ขนาดนี้ ผมก็ขอให้ญาติโยมเจริญๆ คิดอะไรให้
สำเร็จทุกประการเลยนะครับ ญาติโยมทั้งหลายที่ไป
โปรยดาวรวยฟังไว้นะจะ พระกองพันเนื่อนานบุญ
ท่านให้พรแล้ว ขอให้เจริญๆ จ้า

การเดินทางครั้งนี้ ทำให้ผมได้ฝึกความอดทน
อย่างมาก แล้วที่หลวงพ่อบรรพาศชนให้พระ
กองพันอยู่เดินทางครั้งนี้ไปหนองคาย ผมขอสมัครเป็น
คนแรกครับ ขอโอกาสให้ผมได้เดินด้วยนะครับ

หลวงพ่อกับ หลวงพ่อเป็นยอดมนุษย์ในสมัย
นี้ ผมว่าหลวงพ่อบุคคลที่มีคำพูดศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่
ธรรมดา อันนี้ผมพูดความจริงไม่ได้ยกยอปอปั้น ซึ่ง
ผมก็ศรัทธาหลวงพ่อบอกมา แค่หลวงพ่อดูผ่านเฉยๆ
ผมก็ดีใจแล้ว ผมขอให้หลวงพ่อมียายุยืน อยู่ไปอีก
เป็นร้อยๆ ปี คนบนโลกใบนี้จะได้หันมานับถือ
พระพุทธศาสนาทั่วโลกครับ

"อุเบกขา" ไม่ได้แปลว่า นั่งเฉย เพียงอย่างเดียว.
แต่ถ้าจะให้ลึกไปกว่านั้น หลวงพ่อบอกให้ดู
"ต้องไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม จิต ต้องเป็นประภัสสร"
คือ ใจเรา ต้องใส สว่าง ให้ได้ตลอดเวลา ถ้าตัวเราไป
ทำอะไร ไปรับฟังอะไร แล้วใจของเราเริ่มไม่ใส สว่าง
ต้อง "หยุดในการกระทำนั้น ๆ ทันที"
เขาเลยเรียก "ใจ" ตรงจุดนี้ ว่า "อุเบกขา"

.....

(โอวาทพระเทพญาณมหามุนี)

ความโกรธเหมือนระเบิดที่คอยทำร้ายตัวเอง แล้วค่อยๆ ลุกลามไปทำลายสิ่งแวดล้อม ผู้โกรธก็เหมือนกันจะคอยทำให้ตัวเองทุกข์ใจ ก่อนแล้วค่อยๆ ทำให้คนอื่นรอบข้างทุกข์ใจตามเช่นกัน ความโกรธนั้นไม่ดีเลย แต่ในเมื่อเรายังมีกิเลสยังไม่สามารถกำจัดความโกรธไปได้เราลองมาเปลี่ยนความโกรธให้เป็นการสื่อสารอย่างสันติ

เรื่องความโกรธใครๆ ก็ต้องมีเพราะเราเป็นมนุษย์ ปุณฺชน ยังไงก็ต้องโกรธเหมือนกัน แต่ทำอย่างไรให้ความโกรธกลายเป็นพลังสร้างสรรค์นี้สำคัญแล้วกันวันนี้เป็น หัวข้อที่น่าสนใจมากโดยมีนักจิตวิทยาแล้วก็เกี่ยวกับเรื่องที่พัฒนาบุคคล ชาลีคาร์ล แล้ว นิว กิฟสัน ได้วิเคราะห์อย่างดีว่าทำไมคนเราถึงโกรธแล้วเราจะเปลี่ยนความโกรธให้กลายเป็นความเข้าใจได้อย่างไร ใน 10 ขั้นตอนง่ายๆ

เริ่มแรกเลยเราจะต้องวิเคราะห์แล้วก็ต้องรู้จักก่อนว่าเวลาเราโกรธเกิดอะไรขึ้น

1. เกิดความไม่พอใจขึ้น สาเหตุของความไม่พอใจก็คือความต้องการไม่ได้รับการตอบสนอง ก็คืออยากได้แล้วไม่ได้เอง ไม่ได้ตั้งใจ เพราะฉะนั้นเราต้องวิเคราะห์ให้ได้เลยว่ามันเกิดจากความไม่พอใจขึ้นมา

2. เกิดการเพ่งโทษ ตาหนีผู้อื่น เป็นคนก็ได้ สัตว์ก็ได้ สิ่งของก็ได้ อาจเป็นใครบางคนหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพราะฉะนั้นวัตถุแห่งความโกรธ มันเป็นคน สัตว์ สิ่งของนั่นเอง

3. ในความโกรธนั้นเรากำลังคิดจะพูดหรือคิด

จะทำอะไรบางอย่างโดยผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจะทำให้เราไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการด้วย

เพราะฉะนั้น 10 ขั้นตอนที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมแล้วค้นว่าได้ความโกรธมาอย่างไร แล้วต้องเรียนรู้การแสดงความโกรธออกมาในวิธีทางที่เราได้รับความตอบสนองร่วม กับผู้อื่นก็ได้รับการตอบสนองด้วย ก็คือเป็นการเรียนรู้ที่จะนำไปสู่ความพอใจทั้งสองฝ่าย

1. ให้มองว่าความโกรธเหมือนสัญญาณเตือน คือเมื่อไหร่ก็ตามที่เราเกิดอารมณ์คุกรุ่นขึ้นมาเรามักจะมุ่งความสนใจไปใน สิ่งที่เราอยากได้แล้วก็มามองว่าความคิดของอีกฝ่ายผิด ฉะนั้นเราต้องเลิกคิดแบบนี้ เราต้องมองว่าคนอื่นไม่ได้เป็นฝ่ายผิดหรือเราต้องไม่คิดว่าอีกฝ่ายเป็นศัตรู มองว่าความต้องการของเราไม่ได้รับการตอบสนอง

2. ต้องดูให้ชัดว่าเกิดเหตุอะไรขึ้น คือหมายถึงว่า เวลาโกรธความโกรธที่แท้จริงหรือว่าสิ่งที่เราโกรธคืออะไร แล้วอธิบายให้ได้ว่าเราต้องการอะไรกันแน่ เพราะฉะนั้นถ้าเกิดเรามีความชัดเจนตรงนั้นมันจะทำให้เราสื่อสารไม่ไปเพ่งโทษ อีกฝ่ายหนึ่งแต่เราต้องการจะสื่อสารให้อีกฝ่ายรับรู้ที่เราต้องการอะไรก็มี โอกาสง่ายขึ้นที่จะทำให้อีกฝ่ายเห็นด้วยกับสิ่งที่เราคิดที่เราพูดคือต้อง การให้มันชัดขึ้นนั่นเอง

3. ต้องรับผิดชอบและจริงใจต่อความรู้สึกของตนเอง เป็นสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเรามีแนวคิดเป็นการตัดสินใจ (ตัดสินใจผู้อื่น) คือไปตัดสินใจแล้วก็กล่าวโทษ แล้วก็ละเลยความต้องการบางอย่างของเราไป ความรู้สึกต่างๆ ของเราที่เกิดขึ้นในใจเรานั้นเป็น

สัญญาณเตือนว่ามันเป็นผล จากความต้องการในใจเราไม่ได้รับการตอบสนอง

4.รู้เท่าทันความคิด กระจางชัดถึงความต้องการ ปกติวัฒนธรรมคนมักจะละเลยความต้องการของตนเอง มักจะถูกสอนว่าไม่ต้องไปใส่ใจความรู้สึกของตนเองความต้องการของตนเองพยายามลด ความต้องการของชีวิตลง ถ้าใครสักคนมาบอกความต้องการสักๆ ออกมาก็จะถูกมองว่าเห็นแก่ตัวในสังคมมักจะมองกันอย่างนั้นแต่เราถูกสอนว่า ไม่ให้พูดให้คนอื่นหยิбы่นให้เอง เวลาเราโกรธขึ้นมาบ่อยครั้งที่เราเพ่งโทษคนอื่นแล้วจะมีอารมณ์ความรู้สึกแฉ่ง อยู่เนื่องจากความต้องการไม่ได้รับการตอบสนอง ฉะนั้นให้เรารู้ทันความคิดของเราว่าเรารู้สึกอะไร จริงๆ เรารู้สึกกลัว รู้สึกเสียใจ รู้สึกกังวล รู้สึกสับสน ให้มุ่งความสนใจไปที่ความรู้สึกของเรา เรารู้สึกอะไรขึ้นมา แล้วก็แยกความรู้สึกออกจากการตัดสินผู้อื่น ซึ่งขั้นตอนนี้สำคัญมากเลยเพราะว่าจะนำไปสู่ความต้องการของเราจริงๆ มันจะได้รับการตอบสนองทั้งสองฝ่าย

5.การค้นหาความต้องการที่แท้จริงของตนเอง เริ่มสื่อสารอย่างมีสติ คือหนึ่งสังเกตว่าเกิดอะไรขึ้น สองคือมองให้เห็นว่าเรารู้สึกอะไร สามดูว่าเราต้องการอะไร แล้วก็สื่อสารอะไรให้อีกฝ่ายมาเติมเต็มสิ่งที่เราขาดนั่นเอง คือทั้งสี่ข้อต้องใส่ใจที่จะตอบสนองความต้องการพื้นฐาน มากกว่าจะใส่ใจกับการตัดสินผู้อื่น คำพูดที่เราจะพูดออกไปจะทำให้ผู้อื่นรู้สึกตัวบ้างไหมว่าทำให้เราโกรธคือแทนที่เราจะไปใส่ใจตรงนั้นเนี่ยให้เปลี่ยนกลับมาใจตรงนั้นให้เปลี่ยนกลับมาได้ ใจจริงๆ แล้วเราต้องการให้อีกฝ่ายตอบสนองอะไรเราจึงจะเกิดความพอใจกันทั้งสองฝ่าย นั่นเอง (ความต้องการพื้นฐานที่ว่ามันคืออะไรคะ) ก็คือว่าสิ่งที่จะทำให้เราพึงผู้อื่นอย่างลึกซึ้ง เช่น ความเคารพ และเข้าใจผู้อื่น และการเอื้ออาทรความเกื้อกูลของอีกฝ่ายหนึ่ง (เป็นพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนต้องการ เราต้องการค่า ค่าก็ต้องการเราด้วย) แล้วก็ไปวิเคราะห์ว่าจริงๆ แล้วที่เราโกรธเราขาดอะไร หรือค่าไม่ได้ทำอะไรให้เราต้องการแล้วเกิดไม่ตอบสนองเป็นเรื่องงานก็ได้ของเรื่องของความสำคัญก็ได้ ความคาดหวังก็ได้ แล้วเราไม่ได้พูดกัน (แล้วถ้าเกิดเรามาคิดถึงความ

ต้องการพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคน
ต้องการก็อาจจะ เข้าใจได้มากขึ้น
ด้วยขั้นนี้คะ) ก็จะทำให้เกิดความ
กรุณาความปราณี

6. ต้องเริ่มกระทำในสิ่งที่จะบรรลุ
ความต้องการ เมื่อเราโกรธเราก็
ต้องการว่าเราจะทำอะไรเพื่อบรรลุถึง
ความต้องการ (เราโกรธเมื่อไม่ได้สิ่งที่
เราต้องการ เอาความโกรธเป็น
ประเด็น เอาสิ่งที่ต้องการเป็นประเด็น)

7. คิดหาคำขอรองที่ชัดเจน คือ
เป็นการเปลี่ยนแปลงอารมณ์โกรธให้
กลายเป็นขั้นของการเรียนรู้ในสิ่งที่ เป็นไปได้จริง
แล้วคำที่ตอบสนองเราได้จริง

8. ต้องให้ความสำคัญกับความรู้สึกของอีก
ฝ่าย การที่จะสื่อสารกันรู้เรื่องเราต้องเข้าใจอีกฝ่าย
ด้วยจริงๆ แล้วคำที่ต้องการการตอบสนองอะไรบ้าง
ไม่ใช่ที่เราคิดอย่างเดียวแล้วเราจะตอบสนองอะไร
บ้างไม่ได้ไปฟังเค้าเลย เพราะฉะนั้นหูของเราอย่า
ไปฟังเสียงที่เราโกรธวิเคราะห์ให้ลึกกว่าจริงๆ แล้ว
เค้าอยากได้อะไร

9. ใครจะพูดก่อน เมื่อเรามองทุกอย่างแล้วให้
เราเป็นคนตัดสินใจว่าใครจะพูดก่อนตัวเราหรือตัว
เค้า เราลองคิดว่าใครทุกข์มากกว่าใคร แล้วใคร
จะอ้างชัดมากกว่ากัน ถ้าเราเปิดโอกาสให้คนที่ม
ความอ้างชัดมากกว่าก็จะทำให้การสื่อสารไม่
ลุ่ม หลว เหมือนกับมีความชัดเจนแต่เค้ายังทุกข์
อยู่เลย เราไม่ทุกข์แล้วเพราะเราวิเคราะห์ออกหมด
แล้ว คาคะเนความรู้สึกของอีกฝ่ายหมดแล้ว
เพราะเรามองว่าเค้าอยากได้อะไรเราลิสต์ ความ
รู้สึกของเค้าได้ด้วย เราตั้งชื่อความรู้สึกของเค้าได้
ตอนนี้เค้ากำลังกลัว เค้ากำลังสับสน เค้ากำลังนุ่น
นี่ นั่น เพราะฉะนั้นเกิดอะไรขึ้นถ้าคนอย่างเราที่มี

ความอ้างชัดมากกว่าไปฟังคนที่ เค้าทุกข์มากกว่า
เรา เค้ายังจมความทุกข์อยู่เลย และที่สำคัญขั้น
สุดท้าย

10. เริ่มต้นสนทนา (เข้าใจแล้วนับ 1-10 เวลา
โกรธเป็นแบบนี้เอง ไม่ใช่แค่นับตัวเลข แต่นับแล้ว
ก็มีเรื่องราวในแต่ละตัวเลขไปด้วยว่าเราจะค้นหา
โกรธ ความต้องการของตัวเอง ความต้องการของ
เค้าแล้วมาสรุปด้วยการสื่อสารอย่างสันติอย่างไร)

ขั้นสุดท้ายก็คือการเริ่มต้นสนทนา ก่อนจะเริ่ม
ต้นสนทนาให้นึกสามข้อ ข้อที่หนึ่งเราต้องการอะไร
ข้อที่สองอีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกอะไรต้องการอะไร ข้อ
สามเราต้องการให้เกิดผลอย่างไรในขั้นต่อไป นั้น
แหละมันจะกรองคำพูดของเราเพราะถ้าเราไม่คิด
ข้อที่สามถ้าเราโง่งออกไป ทะเลาะกันเลย แยกกัน
ไปเลย เสียหายกัน ลุ่มหลวกัน แล้วก็มานั่งเสียใจ
ทีหลัง เพราะเราต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เราพูดทำ
และผลที่จะเกิดตามมาเกิดจะคำพูดจาก การกระ
ทำของเรานั้นเอง ฉะนั้นเมื่อชัดเจนแล้ว คิดก่อนว่า
จะพูดอะไรและไม่พูดอะไร เมื่ออีกฝ่ายได้แสดง
ความรู้สึกออกมา เช่น คุณมันเห็นแก่ตัว คุณมัน
คิดถึงแต่ตัวเอง แล้วก็กล่าวโทษเราออกมา แปลว่า

อีกฝ่ายเค้าว้าข้ามขั้นตอนไปสู่วัฒนตอนพูดเลยโดยไม่
ได้ผ่านขั้นตอนกลั่น กลอง

เพราะฉะนั้นเราต้องทำอะไรใหม่คับ (เรา
ต้องไม่หลุดคะ) ไม่หลุดเราต้องนั่งนิ่งๆ วิเคราะห์
เอาความรู้สึกออกมาเลย อ้อ คุณรู้สึกกังวล คุณ
รู้สึกขอความเห็นใจ คุณรู้สึกอยากได้ความรัก คุณ
รู้สึกอยากได้ความจริงใจ เขียนเป็นความรู้สึกของ
อีกฝ่ายหนึ่งออกมาแล้วก็ฟัง ฟังเสดก็เปิดความ
ต้องการของเราออกมาแล้วเราพยายามพูดในสิ่งที่
เรารู้สึกเช่น ผมรู้ว่าคุณต้องการความรักความ
เอาใจใส่ ต้องการความเห็นใจ แค่นี้ก็เป็นการทำให้
อีกฝ่ายเปิดรับความต้องการของเราเหมือนกับเรา
เห็นใจเค้า ทำให้เค้าพร้อมที่จะรับฟังความรู้สึกของ
เราบ้าง ความต้องการของเราบ้าง มันก็จะไม่มี
ความโกรธเหลืออยู่

เพราะฉะนั้น พูดตั้งหลักอย่างชัดเจนเลย
ว่าการเจรจาไม่ใช่จะเอาชนะกันด้วยวิวาทะ แต่
เป็นการที่เราจะสร้างสันติร่วมกัน และอีกหนึ่งอย่าง
ที่เน้นย้ำ คือจะขออะไรไม่ขอที่เกินความสามารถที่
เค้าทำได้ด้วย และทั้งหมดนี้เป็นส่วนของทันโลก
ในส่วนของท่านธรรมพระอาจารย์ ดร.สมชาย ฐาน
วุฑโฒ ท่านจะมีอะไรมาฝากติดตามได้เลยคะ

เจริญพร วันนี้เราคุยกันเรื่องว่าเปลี่ยน
ความโกรธให้เป็นความเข้าใจความโกรธมีโทษ
มากๆ เลยนะ พระสัมมาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัส
ว่า นตฺถิ โทสฺสโม กฺลิ แปลว่าโทษใดเสมอด้วยความ
โกรธไม่มี ขนาดนี้นะ ความโกรธมีโทษมากที่สุดเลย
เนี่ย เราลองสังเกตสิ เวลาคนเราพอโกรธขึ้นมา
เนี่ย มันไม่คิดหน้าคิดหลังกันเลยนะ โกรธจัดๆ แล้ว
เราก็โอโหทำในสิ่งที่เรายังคาดไม่ถึงเลย แล้วพอ
หลังจากความโกรธคลาไ่ยไปแล้วเราก็กะมานั่งนึ
ดเสียใจทีหลัง ถ้าจะเปรียบกิเลส 3 ตระกูล คือ

1. ตระกูลราคะ เกิดง่ายหายช้า โทษน้อย แต่

ฟังว่ามีโทษน้อยแล้วอย่าเพิ่งคิดว่างั้นหมูๆ ไม่มี
ปัญหา คือโดยเปรียบเทียบแล้วเนี่ยมันเป็นอย่าง
นั้น คือเกิด มันเกิดง่ายคือชายหนุ่มเจอหญิงสาว
หญิงสาวเจอชายหนุ่มก็ปั้งขึ้นมาเกิดได้แล้ว
พัฒนาการไปอย่างรวดเร็ว เกิดง่ายหายช้า มัน
ผูกพันอยู่ในใจ แต่ว่ามีโทษน้อย เทวดาก็ยังมีการ
ชอบในเพศตรงข้ามเลย เทพบุตรชอบเทพธิดา
เป็นต้น

2. โมหะ หายช้า โทษเรื้อรัง โมหะนี้ความ
หลง หายช้า แต่ว่าโทษเป็นโทษแบบเรื้อรัง คำว่า
โทษน้อยไม่ค่อยอยากใช้เท่าไร เดี่ยวจะเข้าใจผิด
ว่าไม่เท่าไรจริงๆ หายช้า แต่ว่าโทษแบบเรื้อรัง มัน
ไม่ปั้งปั้งขึ้นมาทันที

3. โทสะ หายเร็ว มีโทษมาก โมหะขึ้นมาที
โอโหทำอะไรได้สารพัด แต่สักพักก็หายแล้วจะหาย
เร็วกว่าโมหะ ราคะแต่ว่าระหว่งที่เกิดพลาดทำไร
ไว้ปั้ง ต้องรับผลที่เกิดเลย จะเห็นตัวอย่างได้ไป
หมด

ยกตัวอย่างเช่น มีแม่บ้านสิงคโปร์ ก็อยู่กับ
สามีมาสิบกว่าปีอายุก็ประมาณ 30 แล้วก็มีคน
มาบอกว่าตอนนี้สามีแอบไปมีภรรยาอื่นแล้วเจ้าตัวก็
ผิดสังเกตแล้วว่า ทำไมพ่อบ้านเดี๋ยวนีกลับบ้านผิด
เวลา แล้วเปลี่ยนรถ แต่งตัวดูโอ่โอ่ ดูผิดปกติ
พอมีคนมาเล่าให้ฟังปั้งก็ปั้งเลยใช่เลย ชัวร์ เท่านั้น
เองเกิดอะไรขึ้นรู้ใหม่เอ้ย ไปหาค้อนปอนด์มานะ
เสร็จเรียบร้อย สามีทำธุรกิจขายรถมือสองอยู่เนี่ย
บุกไปเดินรถสามีไปถึงไม่พูดพวามทำเพลง เอา
ค้อนปอนด์ทุบกระจกหน้ารถทุบกระจังไปแรงเนี่ยลุย 18
คันรวดถึงจะคลาย ต้องลุยอย่างนี้ก่อนค่อยคุยกัน
ถ้าเจอสามีปั้งปั้งอาจจะเอาค้อนปอนด์ทุบหัวเลย

ฉะนั้น อาจต้องตายไปข้างหนึ่ง ฉะนั้นแค่
ระบายความโกรธเล่นรถไป 18 คันรวดเลยแต่พอ
เค้ามามีความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมดประมาณ

หกหมื่นเหรียญ หรือประมาณ สองล้าน เจ้าตัวเป็น
ลม ระหว่างความโกรธไม่คิดหน้าคิดหลังอระวาด
ไปก่อน แต่ว่าพอผลเสียหายเกิดขึ้นทีหลังก็เสียใจ
คนกำลังโกรธเนี่ยฆ่าคนยังได้เลยนะ ปู่ป้าขึ้นมา
บางคนบอกว่าฆ่าบุคคลอันเป็นที่รักอย่างคุณ
พ่อคุณแม่ถ้าโกรธ มากๆ จัดๆ เนี่ยยังทำได้เลยฆ่า
ตนเองก็ทำได้แล้วแต่ละอย่างก็มานึกเสียใจทีหลัง
ทั้งนั้นแหละ

เราไปดูสิทธิกรณีที่ถูกตำรวจจับนะไม่น้อยเลย
เนี่ยเกิดจากความโกรธท่านใช้คำว่า อารมณ์ชั่ววูบ
หรือคำว่าบรรดาโรสะคดีตำรวจคดีในศาลตรงนี้
เลยเนี่ยเกิดบรรดาโรสะเลยทำนั้น ทำนี้ขึ้นมาเกิด
ความเสียหายใหญ่โตแล้วตัวเองก็มานั่งเสียใจ
ทีหลัง

สมัยเรียนหนังสืออยู่มีเพื่อนที่คณะแพทยคน
หนึ่งพักอยู่หอพักเอกชน วันหนึ่งก็ทราบว่าเป็นเกิด
เรื่องชกต่อยขึ้นก็เลยถามเค้าว่าเกิดอะไรขึ้นเค้า
เลยเล่าให้ฟังแบบนี้ว่า เค้าอยู่ที่ตึกหอพักชั้นสาม
แล้วขึ้นกระไดไปถึงก็ต้องเลี้ยวไป 5-6 ห้องก็จะถึง
ห้องตัวเองตรงชั้นเดียวกันมีอยู่ครอบครัวหนึ่ง ภรรยา
กำลังท้อง พี่แต่งงานกันภรรยา กำลังตั้งครรภ์แรก
แล้วสามีก็ออกเป็นเชิงนักเลงชอบยั่นตรง เชิง
กระไดทอดหน้าอกแล้วก็มองเค้าเองก็นักก็พาตัว
ใหญ่สูงกว่า 180 เค้ามองหน้า เค้าเองก็ 20 เศษๆ
เรียนแพทย์เรียนก็เก่งแต่ว่าวัยรุ่นหน่อยๆ มองหน้า
เค้าก็มองหน้าคืน จ้องหน้าเค้าก็จ้องหน้าคืนแล้ว
เค้าก็เดินเลยไปที่ห้องตัวเองปรากฏว่านักเลง คนที่
ถูกจ้องหน้าคนนั้นโกรธไปพาพวกมา นิสิตแพทย์ก็
พักอยู่สองคนกับพี่ชายในห้องมีคนมาเคาะประตู
พอเปิดประตูปี๊บกำปั้นลอยมาก่อนเลยหนุ่มนักเลง
คนนั้นไปพาเพื่อนนักลักบี้ตัว ใหญ่อีกสองคนมา
สามรุมสอง อีกฝ่ายสองไม่ทันตั้งตัว เข้ามาถึงก็พบ
พี่เค้าเองก็รีบแหวกหลุดจากห้องเพราะถ้าอยู่ใน
ห้องเสร็จแน่ วิ่งลงมาข้างล่างกำลังยี่นงร้องเรียก
คนช่วยพี่ชายก็ถูกยำอยู่ข้างบน แล้วเดียวพี่ชายก็

โซซัดโซเซลงมา สามคนนั้นขับรถบี๊ก็เดียวพี่ชาย
อีกแล้วก็ออกไปเจ้าตัวบอกให้ทางบ้านรู้ บ้านอยู่
เมืองเพชรบุรีนะ เมืองคนดุยิ่งยุคนั้นละก็มีมือปืน
เมืองเพชรละก็ดังทีเดียว

พ่อแม่ก็โกรธที่ว่าลูกชายสองคนถูกคุมทำร้าย
เนี่ยก็แจ้งความตำรวจเสร็จแล้วก็ ไปเอาพวกที่เป็น
มือปืนมาดูแต่ยังไม่ตัดสินใจว่าจะยิงนะแค่มาดู
ภรรยาของนักเลงคนนั้นก็นั่งขอร้องๆ ยิ่งมา
ประชันหน้ากันเนี่ยฝ่ายเพชรบุรีก็มีมือปืนบุคลิก
ก็บอกตาเหี้ยมๆ หนึ่งๆ ดูหน้าดูตาเป็นยังไง ภรรยา
รู้ว่าอยู่เมืองเพชรเป็นยังไง เค้าก็เข้าไปกราบขอร้อง
อย่างระมัดระวังคือถ้าถูกดำเนินคดียังพอสู้แต่ถ้าถูกยิง
ตายนี้ก็จบเลยเนี่ย สุดท้ายคิดหน้าคิดหลังพอ
สมควรเพราะลูกก็เรียนหมออีกคนก็เรียนหนังสือ
ด้วย เหมือนกันก็เลยไม่ได้ใช้มือปืน ก็ดำเนินคดีไป
ปกติจนสุดท้ายหนุ่มนักเลงก็ถูกโทษจำคุกก็เสีย
อนาคตมีประวัติ ว่าถูกจำคุกประวัติอาชญากรรมก็
เสียทั้งชาติเลย แค่อารมณ์ชั่ววูบนิดเดียวมีคนมอง
หน้าไม่คิดหน้าคิดหลังพาพวกไปลุมชกเค้าแล้ว
เนี่ยแล้วลองคิดดูอยู่กันแค่นั้นแล้วเนี่ยจะหนีไปไหน
ก็รู้จักกันอยู่ตัวเอง ก็มีภรรยา ภรรยาที่ตั้งท้องอยู่
แต่ตอนเวลาโกรธเค้ามองหน้าตัวเองทำนั้นแหละไม่
คิดเลยว่าจะเกิดผลอะไรที หลังลุยเลยแล้วก็มานึก
เสียใจทีหลังมีความทุกข์มีปัญหอะไรเอะอะ
ทำให้ชีวิตลำบาก

ในอเมริกามีคนหนึ่งไม่ได้โกรธใคร ขับรถไป
ปรากฏว่ารถตายกลางทาง โกรธหงุดหงิดขึ้นมาทำ
ไข่ไหมเอ๋ย โกรธหงุดหงิดขึ้นมาทำไข่ไหมเอ๋ย
อเมริกากฎหมายซื้อปืนได้ง่ายกว่าปืนอาจาก้าจากใน
รถมาออกมาจากรถยิงรถตัวเองหมด แม้ 30 นัด
ค่อยสะใจ หายโกรธน้อยแล้วก็ให้ลูมาลากรถตัว
เองไปซ่อมระหว่างรถเสียไปซ่อมก็ เจอกระสุนไป
สามสิบนัดไม่รู้โดนเครื่องโดนอะไรพุนขนาดไหน
เสียทั้งเงิน เสียทั้งเวลา แต่วามันสะใจดี ก็มันโกรธ

เพราะฉะนั้นจะให้แกักรอก็ต้องเอาอาก้า สัก
แม็กกรอใครเอ่ยรณันท์ไม่มีชีวิต รถก็รณของเรา
พอไปถึงแล้วเนี่ยดีขึ้นตัวเองก็เดือดร้อนจะเอาสะใจ
อย่างเดียว พระพุทธเจ้าถึง บอกว่า โทษใดเสมอ
ด้วยความโกรธไม่มี พวกเราอย่าไปทำนะจริงๆ เชื้อ
โกรธมีทุกคนยังไม่เกิดกิเลสจะตัดความโกรธได้
ต้องพระอนาคามีขึ้นไป แต่ว่าเอาว่าอยู่ในเกณฑ์
ควบคุมได้อย่าให้ล่วงเลยกว่านั้นไปก็แล้วกัน

มีคราวหนึ่งพระอินทร์มาตรัสทูลถาม
พระพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้าข้า บุคคลฆ่าอะไรเสีย
ได้จะนอนเป็นสุข ฆ่าอะไรเสียได้จะไม่เศร้าโศก
พระมหาสมณโคดมทรงทรงเสริมการฆ่าอะไร ถ้าม
พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตอบว่าบุคคลฆ่าความ
โกรธเสียได้จะนอนหลับเป็นสุข ถ้าโกรธอยู่นะหลับ
ไม่ลงเลยมันหงุดหงิดฟุ้งหวนไปหมด แต่ถ้าเคลียร์
ความโกรธจากใจไปได้หลับสบาย หลับเป็นสุข
บุคคลฆ่าความโกรธเสียได้จะไม่เศร้าโศกอาการ
เผือดใจแห้งใจก็จะหายไป

พระอริยเจ้าทั้งหลายทรงสรรเสริญการอัน
ฆ่าความโกรธซึ่งมียอดหวาน มีรากเป็นพิษ แล้วก็
จะออกมาเป็นความทุกข์ในที่สุด คือตอนกำลัง
โกรธได้ทำให้สะใจมันกำลังสะใจ บังอาจนอกใจ
ว่าค้อนปอนทุบรถไปสับแปดคันรวด เนี่ยยอด
หวาน มันสะใจทุบไป ไปทุบอีกคัน หรือว่าโกรธรถ
ตัวเองเป็นไป ไปด้วยอาก้ามายิงสามสิบนัดมันสะใจ
ดี เนี่ยมียอดหวาน มีรากเป็นพิษแล้วก็จะออกมา
เป็นความทุกข์ ยังมีปัญหาอะไรอีกเยอะเยอะ

เพราะฉะนั้นแก้ความโกรธได้ตัดไฟต้นลม
ถามว่าจะแก้ยังไงละ เอาหลักง่ายๆ นะ คนที่กำลัง
โกรธสาเหตุคือว่าไม่ได้ตั้งใจมันผิดหวังทำไมไม่ได้
ตั้งใจไม่สมกับ ที่เราอยากให้เค้าเป็น รถทำไมถึง
เสีย สามี่ทำไมไปมีภรรยาบ่อย คนนั้นทำไมมอง
หน้าพอดหวังไม่ได้ตั้งใจก็เลยเลย คนอยากจะเข้า
ห้องเข้าไม่ได้มีกำแพงขวางอยู่ค้ำค้อนปอนทุบ

เลยมีปัญหา

วิธีการแก้คือ

1. ให้คิดว่าการแก้คืออะไร คนที่ไม่คิดหน้าคิด
หลังจะแก้ได้ต้องชัดเจนว่าเราต้องการอะไร

2. อีกฝ่ายเค้าคิดอะไรอยู่ เค้าต้องการอะไร
ทำไมเค้าถึงทำแบบนั้นจริงๆ ก็คือรู้เค้ารู้เรา เข้าใจ
ตัวเองแล้วเข้าใจเค้าพอเข้าใจแล้วทำยังไงเราถึงจะ
ไปอยู่จุดนั้นได้ทำ ยังไงจะให้เค้าปรับแก้ก็จน
ความต้องการตรงนั้นได้ยังไงจะเหมือนกับว่าพอ
เรา เจอกำแพงอยู่ไม่ใช่ค้ำค้อนปอนทุบแต่มองดู
ว่าประตูอยู่ตรงไหนการรู้เค้ารู้ เราคือกุญแจไข
ประตูหัวใจ เจอประตูจับลูกบิดแล้วเราจะเข้าห้อง
ได้อย่างสบายๆ ไปนั่งได้อย่างสบายใจโดยไม่ต้อง
เอาค้อนปอนทุบห้องเลยต้องเข้าใจความเข้าใจ ตัว
เองอย่างชัดเจนจริงๆ เราอยากได้อะไรแล้วที่เรา
ชัดเจนโกรธคืออะไรกันแน่พอตรึกตรองให้ดีความ
โกรธ เราจะลดทำอย่างนั้นเค้าคิดอะไรเค้าต้องการ
อะไรแล้วก็จนเข้ามาหาเราจะพบ ทางออกในที่สุด
เพราะอย่าลืมความจริงอย่างนะ ว่าพวกเราทุกคน
ล้วนแล้วแต่เวียนว่ายตายเกิดมานับภพนับชาติไม่
ถ้วนต่อให้เป็น คนชาตินี้เหมือนไม่ได้เกี่ยวอะไรกับ
เราเป็นคู่แค้นกันภพใดภพหนึ่ง ในอดีตเค้าอาจจะ
เคยเป็น พ่อเรา แม่เรา ลูกเรา บุคคลที่เรารักที่สุด
เลยเนี่ย แต่เราลืมไปแล้วเท่านั้นเองนี่อย่างนี้แล้ว
ความปรารถนาดีจะเกิดขึ้นแล้วความ รู้สึกอยากจะ
ทำลายก็จะคลายลงให้เราตั้งสติรู้เค้ารู้เราให้ได้
สุดท้ายจะแก้ความโกรธเปลี่ยนเป็นความเข้าใจ
แล้วสามารถแก้ปัญหาได้อย่างราบรื่นในที่สุด
เจริญพร

ความรัก..คืออะไร

รู้จักความรักลึกซึ้ง... ..ก่อนคิดจะ "รัก" ลึกครั้ง

รักตนซ่อนเร้นไว้...สำคัญ

ความรัก อีกประเภทที่น่าสนใจและยอมรับไว้ แต่โดยดีว่ามีอยู่ในมนุษย์ทุกคนก็คือความรักที่ทุกคนมีให้กับตนเองเป็นอันดับแรก ก่อนที่จะเผื่อแผ่ความรัก ไปให้คนรอบข้างคนที่ไม่รู้จักรักตนเอง โฉนเลยจะรู้จักรักคนอื่นได้ เพราะสุขทุกข์ที่เกิดขึ้นแก่ตนมีตนนั้นแลเป็นผู้รองรับความรู้สึกเหล่านั้น

ในเรื่องของความรักตนนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสอธิบายไว้ว่า....อย่าง ไรจึงชื่อว่ารู้จักรักตน อย่างไรจึงชื่อว่าไม่รู้จักรักตนผู้ประพฤติสุจริต กาย วาจา ใจ ชื่อว่ารักตน เพราะความรักย่อมทำความดี ความเจริญให้แก่ผู้ที่ตนรัก หากทำร้ายตนเองด้วยการประพฤติทุจริต กาย วาจา ใจ เป็นการแสวงหาทุกข์ใส่ตนจะเรียกว่ารักตนได้อย่างไร ดังนั้น ผู้ที่รักตนเองจึงประกอบบุญกุศลอยู่เป็นนิจเพื่อให้บุญนั้นติดตามตน สร้างสุข และอิมเอบในบุญตลอดเวลามีเรื่องราวของคนที่ยกกันหากยอมรับความเป็นจริงต่อกันและกันในพระไตรปิฎกก็คือพระเจ้าปเสน - ทิโกศลและ นางมัลลิกา ครั้งหนึ่งบนปราสาทอันงดงาม พระเจ้าปเสนทิโกศลได้ตรัสถาม นางมัลลิกา ผู้เป็นราชเทวีและได้รับคำตอบว่า คนซึ่งเป็นที่รักยิ่งกว่าตน ไม่มีแก่หม่อมฉันดอก และได้ย้อนถามพระสวามีว่า มีแก่พระองค์บ้างหรือ ครั้งนั้น พระเจ้าปเสนทิโกศลเองก็ยอมรับว่าคนซึ่งเป็นที่รักยิ่งกว่าตนย่อม ไม่มีแม้แก่ฉัน

เช่นกัน แต่ถึงกระนั้น ก็เป็นที่ทราบกันอยู่ในหมู่ผู้ศึกษาพระไตรปิฎกว่า ความรักที่กษัตริย์และราชเทวีคู่นี้มีให้แก่กันนั้น ไม่ได้น้อยกว่าคู่ใดในประวัติศาสตร์ความรักเลยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัส พระคาถาสรูปความว่า บุคคลค้นหาด้วยจิตตลอดทุกทิศไม่ได้พบใครซึ่งเป็นที่รักยิ่งกว่าตนในที่ไหนๆ เลย สัตว์ทั้งหลายเหล่าอื่นก็รักตนมากเช่นนั้นเหมือนกันเพราะฉะนั้น ผู้รักตนจึงไม่ควรเบียดเบียนผู้อื่น

บทสรุปดังกล่าว แสดงให้เห็นวิถีทางที่ถูกต้องของความรักที่แท้ของมนุษย์ เพราะมนุษย์มีความรักในตนเองทุกคน เรายกตนเอง ผู้อื่นก็รักตนเอง เช่นเดียวกับเรา ดังนั้น การจะมีชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุขก็คือ การที่ต่างคนต่างเคารพในความรักของกันและกัน

หยุดทุกดวงใจ...ไว้ด้วยความรัก

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เราจะพบว่า ความรักแต่ละประเภท มีเรื่องปลีกย่อยที่ก่อให้เกิดความแตกต่างมากมาย ในความรักของหนุ่มสาว มีทั้ง

ความจริงใจและหลอกหลวงมีความ
สุขและความทุกข์ ความรักของพ่อ
แม่ลูก ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นความรักที่บริสุทธิ์สะอาดก็ยัง
มีข้อขัดแย้งบางประการเกิดขึ้นเป็นข้อยกเว้น เช่น
พ่อแม่ที่ไม่รักลูก หรือลูกออกตัญญูแต่ มีอีกความรัก
หนึ่งซึ่งเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่เกิดจาก มหากุศุม
อย่างแท้จริง ไม่มีแม่ม่มใดให้กลางแคลงสงสัย หรือ
มีเลศนัยใดเป็นข้อแม้ นั่นคือความเมตตาของพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงประทานให้แก่มนุษยโลก
ตั้งแต่เริ่มบำเพ็ญบารมีเป็นพระ-โพธิสัตว์ พระพุทธ-
องค์ทรงเสียสละความสุขของตนด้วยความอดทน
เพื่อพระโพธิญาณที่จะเจือจางมนุษยโลกในภาย
ภาคเบื้องหน้า

ตั้งแต่ครั้งเป็นสุเมธดาบส ผู้ทอดตนเป็น
สะพานให้พระพุทธเจ้าที่บึงกระและหมู่สงฆ์ใช้เดิน
ข้ามฝั่ง ด้วยความเมตตาที่กำหนดไว้ในใจว่า เมื่อ
ได้บรรลุพระสัพพัญญุตญาณแล้ว จักให้มนุษย์และ
เทวดาทิ้ง หลายข้ามฝั่งด้วยการกระทำอันยิ่งใหญ่
ของตน ความตั้งใจนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปไม่ว่าจะ
ผ่านเส้นทางสร้างบารมีด้วยความยาก ลำบาก
เพียงใด นั่นคือใจกุศุมที่มีให้แก่ชาวโลก การสร้าง
บารมี 4 อสงไขยกับแสนมหากัปโดยไม่เบี่ยงเบน
เป้าหมายที่จะรู้สัตว์ชนสัตว์สู่ฝั่งพระนิพพาน
เพียงเท่านั้น ก็ถือเป็นคุณูปการอย่างใหญ่หลวงอย่าง
หาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้แล้วยิ่งเมื่อ เสวยพระชาติ

เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ สามารถตรัสรู้ชอบด้วย
พระองค์เอง เข้าถึงธรรมอันไพบูรณ์ที่สามารถทำให้
พ้นทุกข์ได้อย่างถาวร ความหลุดพ้นบังเกิดแก่
พระพุทธรองค์ หากไม่อาศัยความกรุณาใหญ่แก่หมู่
สัตว์ พระพุทธรองค์คงยึดดำรงเดิมที่จะไม่เสียเวลา
ประกาศธรรมให้เหน็ดเหนื่อยเพราะ ทรงเล็งเห็น
แล้วว่า ธรรมที่พระพุทธรองค์บรรลุเป็นสิ่งที่สัตว์ทั้ง
หลายผู้มีราคะ โทสะครอบงำแล้วไม่อาจจะเข้าถึง
ได้อย่างง่ายๆ แต่เมื่ออาศัยมหากุศุม พระพุทธร-
องค์ได้ตรัสรู้สัตว์โลกด้วยพุทธจักขุอีกครั้ง จึงพบ
ว่าสัตว์ทั้งหลายนั้น มีทั้งที่มีธุลีในตาน้อย สามารถ
เข้าถึงธรรมได้จึงได้ทรงประกาศธรรม และถ่ายทอด
สู่พระสาวก ตกทอดมาเป็นธรรมอันวิจิตรจนมาถึง
ปัจจุบันให้เราซึ่งเป็นชนรุ่นหลังจากพระ พุทธรองค์
ถึงกว่า 2,500 ปี มีโอกาสได้พบกับความสุขอันเกิด
จากธรรมอัมไพ

นี่คือที่สุดของความรัก ที่มนุษย์จะพึงได้รับใน
ชีวิต ความเมตตาที่ทรงกรุณาชี้เส้นทางแห่งความ
สุขที่แท้จริงไว้ โดยไม่ต้องแสวงหาจึงเป็นความรัก
ความเมตตาที่ควรค่าแก่การบูชา....ตลอดกาล

คัดลอกจาก : วารสารกัลยาณมิตร เดือนกุมภาพันธ์ 2542
- นภาพร วรสายัณห์

พระบรมธาตุเจดีย์ศรีนครินทราสถิตมหาสันติคีรี
ดอยแม่สลอง จ. เชียงราย

บทบาทและความสำคัญ ของเจดีย์พระบรมธาตุ

1. ต่อบุคคล

- เป็นที่พึ่งทางใจ
- เป็นแหล่งทัศนศึกษาทางประวัติศาสตร์ พุทธศาสตร์ ศิลปะ และวัฒนธรรมท้องถิ่น
- เป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจ (โดยรอบเจดีย์พระบรมธาตุมักจะมีภูมิประเทศสงบสวยงามและร่มรื่น)
- เป็นแหล่งอธิษฐานบารมีธรรม และปฏิบัติธรรม ทั้งสำหรับนักบวชและฆราวาส
- เป็นแหล่งกำเนิดและกระจายกุศลธรรมา (ธรรมฝ่ายดี) อันมีผลกระทบในทางบวกต่อระดับความดี (ทั้งกาย วาจา ใจ) บารมี วัตรมีของแต่ละบุคคล

2. ต่อชุมชน

- เป็นศูนย์รวมใจของประชาชนในชุมชนต่างๆ
- เป็นกระจกสะท้อนวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณีต่างๆ ของท้องถิ่น
- เป็นศูนย์กลางในการอนุรักษ์ประเพณีของท้องถิ่น
- เป็นแหล่งเชิดหน้าชูตาของชุมชน
- เป็นแหล่งปฏิบัติธรรมและอธิษฐานบารมีร่วมกันของคนในชุมชน

3. ต่อประเทศ

- เป็นปูชนียสถานสำคัญ (ที่สุด) ทางศาสนา
- เป็นแหล่งกระจายวิมุตติธรรม (นิพพานธรรม) ช่วยเกื้อหนุนให้ประเทศสุขสมบุญ ภิรมย์ อยู่รอดปลอดภัยจากมารภัย (อกุศลธรรม)

นานับประการ

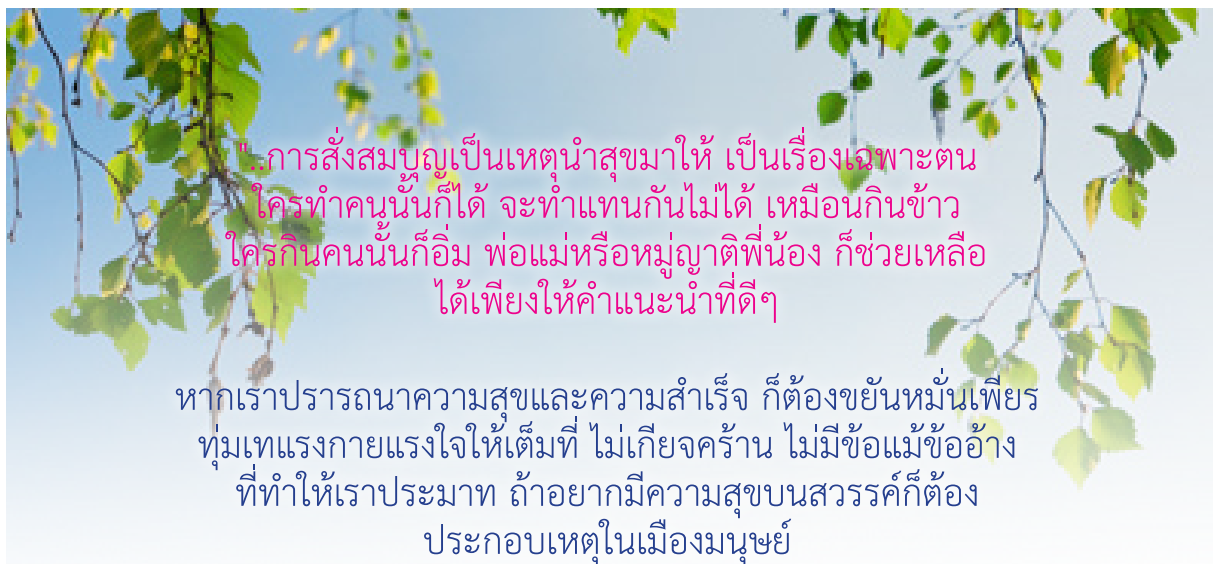
- เป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของประเทศ (ผู้ที่มีประสบการณ์และเข้าถึงบารมี อานุภาพของพระบรมธาตุมาก จะกล่าวกันว่าการเดินทางที่คุ้มค่าที่สุด ไม่สูญเปล่ากับเวลาและทรัพยากรที่เสียไป ก็คือการเดินทางไปนมัสการและรับบารมีกุศลธรรมกับบรมธาตุนั่นเอง)
- เป็นที่เชิดหน้าชูตาแก่นานาประเทศถึงอารยธรรมอันสูงส่งมายาวนานของชนชาติไทย

4.ต่อโลกและจักรวาล

- เป็นแหล่งกระจายวิมุตติธรรม กุศลธรรม คลื่นพลังงานฝ่ายกุศลทั้งหลายอันจะช่วยค้ำจุนโลกและจักรวาลให้ดำรงอยู่ได้ระดับหนึ่ง (คือเป็นแหล่งกำเนิดและกระจายพลังหลักในการต่อต้านปะทะกับธรรมฝ่ายอกุศล)
- เป็นทางหลัก (ในแง่พลังงานหรือกระแสธรรม) ที่

พระพุทธองค์ใช้ในการขยายและดำรงศาสนาให้ครบ 5,000 ปี (การกระจายของพระบรมธาตุทั่วทิศานุทิศตามที่พระพุทธองค์ได้ทรงตั้งสังฆาภิธานไว้นั้นมีบทบาทเป็นแกนนำใน การชักจูงพระดี คนดี คนมีบารมีให้มาช่วยกันสร้าง พัฒนาทำนุบำรุงเจดีย์พระบรมธาตุและวัดให้เป็นแหล่งกระจายวิสุทธิธรรม วิสุทธิมรรค ส่วนจะได้ผลมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับบารมีของพระพุทธเจ้า อรหันตสาวกทั้งหลาย ระดับวิมุตติธรรมบารมีเดิมของคนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย สัมพันธ์กับระดับอกุศล ธรรมซึ่งคอยต่อต้านปะทะอยู่ ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามเวลาและสถานที่ ไม่มีกฎตายตัว)

จาก : หนังสือพระบรมธาตุ เขียนโดย : อ.ปริกัทร
พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ.2539

หมู่ญาติเพื่อนพ้องทำแทนให้ไม่ได้ มีเพียงจิตที่ตั้งไว้ดีแล้ว
บนเส้นทางบุญกุศลเท่านั้นที่ช่วยเราได้ แล้วมุ่งมั่นสั่งสมบุญ
อยู่เป็นนิตย์ บุญนั้นย่อมส่งผลให้เราสมปรารถนาในทุกสิ่ง.."

คุณครูไม่ใหญ่
(ธรรมะเพื่อประชาชน 8 ต.ค. 2556)

พระบรมธาตุ

จำนวนองค์
พระธาตุในเจดีย์

จำนวนองค์พระธาตุในเจดีย์

เจดีย์พระบรมธาตุแต่ละแห่งจะบรรจุจำนวนองค์พระบรมในปริมาณที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ

- พุทธประสงค์ หรือ การอธิษฐานของพระพุทธรูป (เมื่อครั้งเสด็จมา ณ ที่นั้นๆ) ว่าควรจะมีประดิษฐานพระธาตุของพระองค์ไว้ที่ใดมากน้อยเท่าใด จึงจะเหมาะสมและช่วยให้การกระจายวิมุตติธรรมของพระองค์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด นอกจากนี้ในช่วงที่ยังไม่หมด 5000 ปี แห่งศาสนาของพระพุทธโคตรมะ จำนวนพระบรมธาตุในแต่ละสถานที่อาจเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา โดยเป็นไปตามหลักความเหมาะสมในแง่ผลรวมของประสิทธิภาพหรือยุทธศาสตร์ในการแผ่กุศลธรรมของพระพุทธองค์และเหล่าอรหันตสาวกทั้งหลาย

- บารมีของผู้สร้างและเหล่าผู้สร้าง ถ้ามีบารมีสูง มีจิตบริสุทธิ์ มีวิมุตติธรรมสูง มีพลังธรรมจักรทรงอานาภพทุกส่วน ก็มีโอกาได้พระบรมธาตุมาบรรจุไว้ในองค์พระเจดีย์มาก

ตัวอย่างจำนวนองค์พระบรมธาตุที่บรรจุในเจดีย์สำคัญบางองค์

- วัดหน้าพระธาตุ อ.พิชัย จ.อุตรดิตถ์ 100 องค์
- พระธาตุบังพวน จ.หนองคาย 29 องค์
- วัดถ้ำพระ จ.อุดรธานี สวางธาตุ 1600 องค์
- พระธาตุพนม รวม 253 องค์
- วัดศรีเกิด เชียงใหม่ 500 องค์
- วัดพระแก้วดอนเต้า ลำปาง เกศา พระพุทธรูป 4 พระองค์ รวม 164 เส้น

- วัดพระธาตุลำปางหลวง มีมากกว่า 84,000 องค์
- วัดหัวข่วงแก้ว อ.เมือง พะเยา 500 องค์

การบูชาพระบรมธาตุให้ถูกวิธี ไม่ควรแยกแยะหรือแบ่งแยกว่าเจดีย์องค์นี้มีพระธาตุมากองค์เจดีย์องค์นั้นมี พระธาตุน้อยองค์ เพราะเพียงพระบรมธาตุ 1 องค์นั้น ถ้าบูชา อธิษฐาน ปฏิบัติจิตให้ถูกวิธีแล้ว จะมีอานุภาพมหาศาล มีคุณอนเนกอนันต์เหลือคณานับ ดังนั้นผู้เข้าใจลึกซึ้งถึงความสำคัญ และอานุภาพแห่งพระบรมธาตุ เช่น อริยสงฆ์ อริยบุคคล หรือ กษัตริย์มหाराชทั้งหลายในอดีตกาลจึงไม่ลังเลหรือย่อท้อเลย ที่จะเดินทางเป็นร้อยเป็นพันกิโลเมตร เพื่อไปกราบนมัสการ อธิษฐานบารมีต่อองค์เจดีย์พระบรมธาตุ แม้ว่าเจดีย์นั้นจะบรรจุพระบรมธาตุไว้เพียงองค์เดียวเท่านั้นด้วยเหตุที่พระ บรมธาตุเป็นสิ่งสูงสุดอันหาได้ยากยิ่ง และมีน้อยมาก เมื่อเทียบกับสสารทั้งหลายในจักรวาล

ตำแหน่งที่ประดิษฐานองค์พระธาตุในเจดีย์

เจดีย์พระธาตุที่สร้างในสมัยโบราณ ตั้งแต่สมัย พระเจ้าอโศกมหาราชเป็นต้นมานิยมประดิษฐาน พระบรมธาตุไว้ใต้ฐานพระ เจดีย์เพราะมั่นคง ปลอดภัย คือถ้าส่วนบนของเจดีย์พังลงมาก็ไม่ กระทบกระเทือนต่อองค์พระบรมธาตุเจดีย์ ในสมัย หลังๆ นิยมประดิษฐานไว้ส่วนบน (มักจะเป็นคอ ระฆัง หรือในเศศบัวตูม)

รูปทรงของเจดีย์พระบรมธาตุ

ในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช นิยมสร้างเป็นรูป ทรงกลมเหมือนขันน้ำหรือ โอดว่า ข้างบนทำเป็น

พุทธอาสน์ 4 เหลี่ยมตั้งไว้ มีฉัตรปักไว้บนสุด เป็น ยอดได้องค์สถาปนาเป็นฐานรองรับฐานทำเป็นที่ สำหรับเดินประทักษิณ แล้วมีรั้วล้อมรอบภายนอก อีกชั้น เจดีย์พระบรมธาตุในสมัยต่อมา มีรูปทรง แตกต่างกันไปบ้างตามวัฒนธรรมและศิลปะของ แต่ละท้องถิ่น เช่น แบบพม่า แบบล้านนา แบบขอม แบบของภาคอีสาน แบบสุโขทัย อโยธยา แบบศรีวิชัย (ภาคใต้)

จาก : หนังสือพระบรมธาตุ เขียนโดย : อ.บริพัตร
พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ.2539

อันว่าไม้อัจฉริยะนั้น แม้จะแห้งก็ไม่ทิ้งกลิ่น
หัสตินก้าวลงสู่สนามรบแล้ว ไม่ทิ้งลีลา
อ้อมแม่เข้าสู่หีบยนต์แล้วย่อม ไม่ทิ้งรสหวาน
บัณฑิตแม้จะประสพกับปัญหาของชีวิต
หรือได้รับความทุกข์ยากลำบากสักปานใด
...ก็ไม่ทิ้งธรรม...
(พุทธโอวาท)

รายการยอดฮิต!

ทันโลกทันธรรม

*** รายการทันโลกทันธรรม**
แหล่งข้อมูลความรู้ สาระทั้งทางโลก
และทางธรรม..เรามีคำตอบให้คุณ

*** รายการข้อคิดรอบตัว**

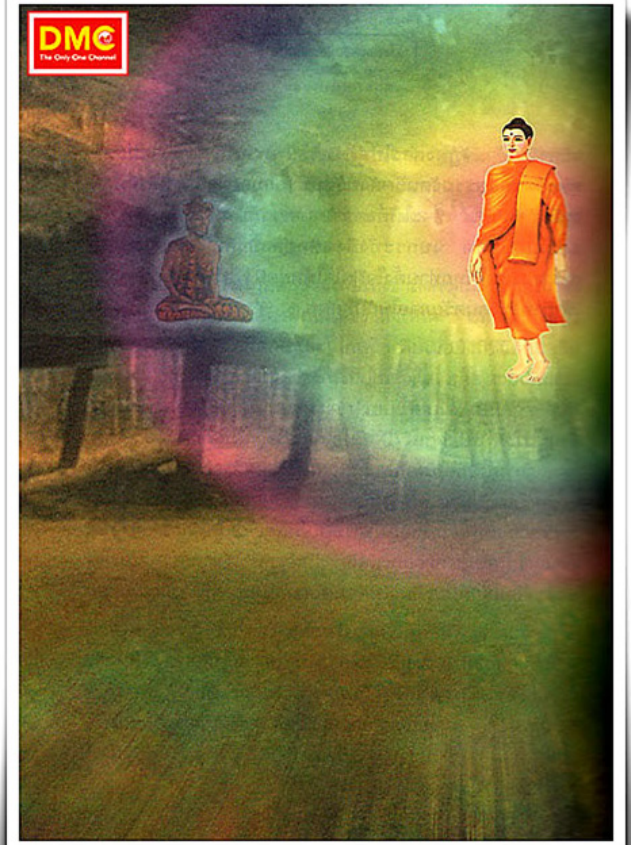
รายการธรรมะข้อคิดรอบตัว ทุกแง่มุมล้วนเสริมสร้าง
ความรู้ เพิ่มความเข้าใจ คลายข้อสงสัยด้วยหลักธรรม
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ธรรมดาของชีวิตมีการเกิดขึ้น การดำรงอยู่ และการดับสลายไปตามลำดับ ชีวิตหลังความตาย จึงเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับผู้ที่ไม่ได้สั่งสมบุญไว้ แต่เป็นเรื่องปกติธรรมดาของผู้มีบุญที่ได้สั่งสมไว้ อย่างดีแล้ว เพราะการตายเป็นเพียงการเปลี่ยนภพ เปลี่ยนภูมิใหม่เท่านั้น ผู้เป็นบัณฑิตเห็นว่าการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่เป็นเรื่องที่เลวร้ายอย่างที่คนส่วนใหญ่มักจะทุกข์อกทุกข์ใจ เมื่อมีญาติอันเป็นที่รักได้ละสังขารจากไป การปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัย จะเป็นการเพิ่มเติมความมั่นใจในการเดินทางไปสู่สัมปรายภพ เพราะพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันอบอุ่นและปลอดภัย ที่จะนำไปสู่สวรรค์และพระนิพพาน

พระบรมศาสดาตรัสสอนไว้ใน สุภุติเถรคาถา ว่า

* “ท่านจงเจริญพุทธานุสติอันยอดเยี่ยมกว่า ภาวนาทั้งหลาย ครั้นเจริญพุทธานุสตินี้แล้ว จักยัง มนัสให้บริบูรณ์ จักรื่นรมย์ในเทวโลกตลอดสามหมื่น กับ จักได้เป็นจอมแห่งเทวดาเสวย เทวสมบัติถึง ๔๐ ครั้ง จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ อยู่ในแว่นแคว้น ๑,๐๐๐ ครั้ง จักได้เป็นพระเจ้าประเทศราชอัน ไพญลย์ โดยคนน่านับมิได้ จักได้เสวยสมบัตินั้น ทั้งหมด นี่เป็นผลแห่งการเจริญพุทธานุสติ”

การเจริญพุทธานุสติ มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นอารมณ์ มีอานิสงส์ใหญ่ จะส่งผลให้ใจของเรา สะอาดบริสุทธิ์ เกลี้ยงไกลจากสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ทั้งหลาย เพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ด้วย พระบริสุทธิ์คุณ เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ยิ่งด้วยพระปัญญาธิคุณ รู้แจ้งแทงตลอดในภพสาม สัพพัญญุตญาณของพระองค์รู้แจ้งในสรรพสัตว์และสรรพสิ่ง ไม่มีสิ่งใดมาปิดบังดวงปัญญาอันบริสุทธิ์

ของพระองค์ได้ เหมือนเอาผลไม้ขามป้อมมาวางไว้บนฝ่ามือ ทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ด้วยพระมหากรุณาธิคุณ มีความปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่า หวังอยากให้หลุดพ้นจากทุกข์ในวัฏสงสารอันยาวไกล การที่เราตั้งใจไปถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงนับว่าเป็นการตั้งใจไปยังบุคคลผู้เลิศที่สุดของโลกและจักรวาล อานิสงส์อันไพศาลย่อมบังเกิดขึ้นกับตัวของเราเอง

มีพระอรหันตรูปหนึ่งชื่อว่า พระสุภุติ ท่านได้รับตำแหน่งเอตทัคคะเป็นผู้เลิศในด้านความเป็นพระทักขิไณยบุคคล และเป็นผู้เลิศในการอยู่โดยไม่มีข้าศึกคือ กิเลส เมื่อตัดสิ้นใจออกบวชขณะที่ปลงผมเสร็จก็ได้บรรลุอรหัตผลทันที ท่านได้ระลึกชาติหน

ดาบสเห็นพุทธานุภาพ และความบริบูรณ์แห่งพระพุทธลักษณะ จึงพิจารณาอุมนต์สำหรับทำนายลักษณะ ก็ทราบทันทีว่าผู้ประกอบด้วยลักษณะเหล่านี้ เมื่ออยู่ครองเรือนจะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ เมื่อบวชจะได้เป็นพระสัพพัญญูพุทธเจ้าผู้ตัดวิภวภูติในโลกได้เด็ดขาด บุรุษอาชาไนยผู้นี้จักเป็นพระพุทธเจ้าโดยไม่ต้องสงสัยแน่ จึงรีบเข้าไปต้อนรับปูลาดอาสนะถวาย

หลังด้วยบุพเพนิวาสานุสติญาณ ตรวจดูว่าภพในอดีตท่านได้ทำบุญอะไรไว้ เมื่อย้อนไปดูการสร้างบารมีในอดีตชาติจึงรู้ว่า เป็นเพราะได้ประกอบเหตุด้วยการทำจิตให้เลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้กล่าวสรรเสริญพระพุทธคุณอยู่เป็นประจำ

ท่านได้เล่าว่า ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ท่านเกิดในตระกูลพรหมณ์ เป็นลูกของพรหมณ์มหาศาลมีชื่อว่า นันทมาณพ มีทรัพย์สมบัติเป็นอันมาก แต่ก็เป็นผู้ไม่ประมาท ไม่มีความตระหนี่หวงแหนทรัพย์ ต่อมาท่านพิจารณาเห็นสิ่งที่ไม่เป็นสาระในการครองเรือน จึงบวชเป็นฤๅษีอยู่ที่เชิงเขา พร้อมด้วยมาณพ ๔๔,๐๐๐ ได้บรรลุนิพพาน ๕ สมบัติ ๘ ส่วนอันเตวสิกได้ฌานอภิญญาเหมือนกันหมดทุกคน อยู่กันอย่างมีความสุขเป็นเวลานานถึง ๓ หมื่นปี

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเห็นอุปนิสัยแห่งอรรถผลของเหล่าชฎิล ผู้เป็นอันเตวสิกของนันทดาบส และความปรารถนาตำแหน่งสาวก ที่ประกอบไปด้วยองค์สองของนันทดาบส จึงเสด็จเหาะไปประทับยืนอยู่กลางอากาศหน้าอาศรมของนันทดาบส เมื่อ

พระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จประทับนั่งบนอาสนะที่ดาบสปูลาดไว้แล้ว ขณะนั้น ชฎิลอันเตวสิก ๔๔,๐๐๐ คน ถือเอาผลไม้รสเลิศล้วนแต่ประณีตมาถึงสำนักของอาจารย์ มองดูอาสนะที่พระพุทธเจ้าประทับ และที่นั่งของอาจารย์แล้ว ต่างพูดว่า “ข้าแต่ท่านอาจารย์ พวกข้าพเจ้าเข้าใจกันว่าในโลกนี้ไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่าท่าน แต่สงสัยบุรุษผู้นี้ จักยิ่งใหญ่กว่าท่าน” นันทดาบสรีบกล่าวห้ามว่า “พวกท่านพูดอะไรอย่างนั้น ท่านประสงค์จะเปรียบเขาสิเนรราชที่สูง ๖๔๐,๐๐๐ โยชน์ กับเมล็ดพันธุ์ฝักกาด พวกท่านอย่าเอาเราเข้าไปเปรียบกับพระสัพพัญญูพุทธเจ้าเลย” เมื่ออาจารย์พูดอุปมาอย่างสูงส่งถึงเพียงนั้น ลูกศิษย์ทุกคนรีบกำลงกราบอย่างนอบน้อมต่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทันที

นันทดาบสได้นำเอาดอกโกสุมมาเป็นอาสนะปูลาดถวาย ทรงฉัตรดอกไม้นั้นกันถวายพระบรมศาสดา ยังเวลาให้ล่วงไปด้วยปีติสุขอย่างเดียวตลอด ๗ วัน ๗ คืน เมื่อพระองค์ออกจากนิโรธสมบัติแล้ว ทรงแสดงธรรมให้ดาบสฟัง ในเวลาจบพระธรรมเทศนา ดาบส ๔๔,๐๐๐ ทั้งหมดได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ พระบรมศาสดาทรงเหยียดพระหัตถ์

ออก ตรัสว่า “เธอทั้งหลาย จงเป็นภิกษุมาเถิด” ทันใดนั้นเอง ผมและหมวดของดาบสก็อันตรธานหายไปบริวาร ๘ พร้อมอยู่ในกายของดาบสครบถ้วนทุกองค์

ส่วนนั้นทดาบสไม่ได้บรรลุคุณวิเศษอะไร เพราะปรารถนาตำแหน่งเอตทัคคะในอนาคตกาล และพระบรมศาสดาได้ทรงแนะนำให้ท่านเจริญพุทธานุสติแล้วจะได้อานิสงส์ใหญ่ จากนั้นพระพุทธองค์ทรงพยากรณ์ว่า “จากนี้อีกแสนกัป พระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า โคดม จักเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ท่านจะสละทรัพย์ ๘๐ โกฏิ พร้อมด้วยข้าทาส และบริวารเป็นอันมาก จักบวชในศาสนาของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น จักได้เป็นสาวกของพระศาสดามีนามว่า สุภูติ พระองค์จักทรงแต่งตั้งท่านว่าเป็นเลิศใน ๒ ตำแหน่งคือ ในความเป็นพระทักขิไณยบุคคล และในความเป็นผู้เลิศในการอยู่โดยไม่มีข้าศึกคือ กิลส”

ครั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสพยากรณ์นั้น ทดาบสอย่างนั้นแล้ว ก็เสด็จเหาะขึ้นสู่อากาศดุจดุพญาหงส์ทะยานขึ้นไปท่องฟ้ากลับสู่มหาวิหาร เมื่อท่านดาบสได้รับคำแนะนำจากพระตถาคตเจ้าแล้ว ก็เกิดมหาปีติเบิกบานใจมาก นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ก็หมั่นเจริญพุทธานุสติไม่เคยขาดเลย เมื่อละจากอัตภาพนั้นแล้ว ได้ไปสู่มหาปรินิพพาน ได้เป็นจอมเทพเสวยทิพย์สมบัติ ๘๐ ครั้ง และได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๑,๐๐๐ ครั้ง พุทธพยากรณ์ได้เป็นความจริงทุกประการ เมื่อพระเถระพิจารณาเห็นผลบุญอย่าง นั้นแล้ว ท่านได้เปล่งอุทานว่า “ในแสนกัปแต่กับนี้ ด้วยผลแห่งการเจริญพุทธานุสติ เราไม่รู้จักทุกข์เลย คุณพิเศษเหล่านี้คือ ปฏิสัมภิทา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราได้ทำให้แจ้งแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้กระทำเสร็จแล้ว

ทุกท่านคงได้เห็นแล้วว่า อานิสงส์ของการเจริญพุทธานุสตินี้มีคุณเอนกอนันต์มากมายเพียงไร หลวงพ่อก็ ได้ยกตัวอย่างให้ทุกท่านได้รับทราบกัน

แล้ว ความเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีอานุภาพยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ ควรที่เราจะต้องเจริญพุทธานุสติกันตลอดเวลา ระลึกรู้ถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ และยังหมั่นกล่าวสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัยด้วยจิตที่เลื่อมใส ก็ยิ่งจะเป็นเหตุให้เราได้เข้าถึงพระธรรมกายอย่างสะดวกสบายอย่างง่ายดาย

การที่พวกเราตั้งใจปฏิบัติธรรม หมั่นสวดมนต์สรรเสริญคุณของพระรัตนตรัยก็ดี นับว่าได้ดำเนินรอยตามเยี่ยงอย่างของบัณฑิตในกาลก่อน จึงเป็นสิ่งที่ดีมาก บุญนี้จะบันดาลให้เราได้บังเกิดในยุคสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอุบัติ ขึ้น หรือมีพระพุทธศาสนาเจริญ รุ่งเรือง แล้วยังเป็นเหตุให้ได้บรรลุธรรมเช่นเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย ดังนั้น ให้ทุกท่านหมั่นสวดมนต์นั่งสมาธิ(Meditation)เจริญ พุทธานุสติกันอย่างสม่ำเสมอ แล้วเราจะได้พบกับความนำอัศจรรย์ของคุณแห่งพระรัตนตรัยอันไม่มีประมาณนั้น ได้ด้วยตัวของเราเองในที่สุด

พระธรรมเทศนาโดย: พระเทพญาณมหามุนี
นามเดิม พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)
* มก. เล่ม ๕๐ หน้า ๔๑

ความดีสากล 5 ข้อ

1. รักสะอาด - ใจสะอาด
 2. รักระเบียบ - ใจสบาย
 3. มีความสุภาพ - ใจนุ่มนวล
 4. ตรงเวลา - ใจไว้กั้ววล
 5. มีใจตั้งมั่น - ใจเป็นสมาธิ
- ใจรวมเป็นหนึ่ง

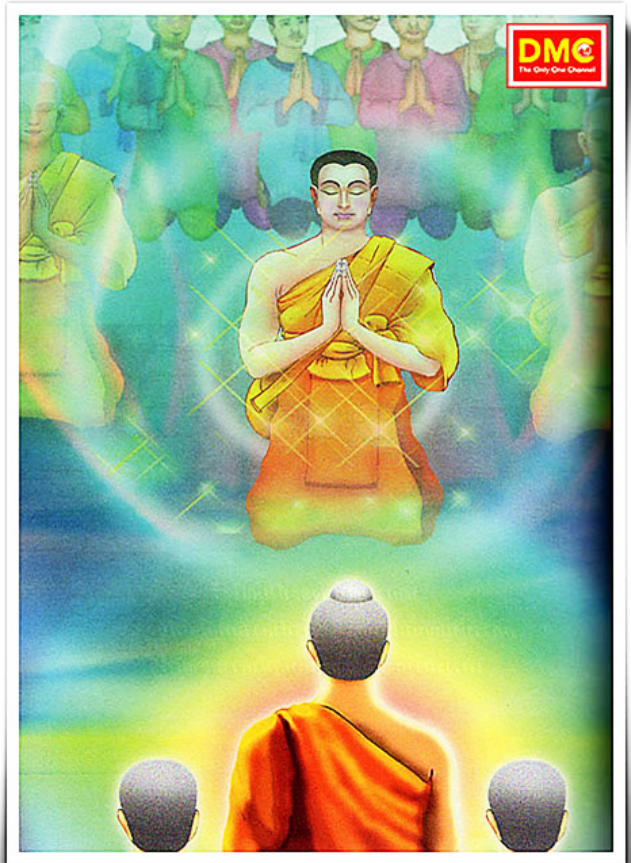

เวลาในโลกมนุษย์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เดียววันเดียวคืน เวลาที่ผ่านไปก็ไม่ผ่านไปเปล่า ได้นำเอาความแก่ชรา ความไม่เที่ยงแห่งสังขารให้เกิดขึ้นกับตัวเรา สำหรับชีวิตของนักสร้างบารมีนั้น ย่อมไม่ปล่อยให้สังขารเสื่อมไปเปล่า แต่เก็บเกี่ยวอานิสงส์ไปพร้อมๆ กับเวลาที่สูญเสียไป ยิ่งแก่บารมียิ่งเพิ่มพูน แก่บุญแก่บารมี บุญในตัวก็เพิ่มขึ้นทุกๆ วัน การใช้ชีวิตให้เป็นไปเพื่อการสร้างบารมีด้วยอย่างนี้ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ไม่ประมาทการดำเนินชีวิต การเกิดมาของผู้นั้นเป็นการเกิดมาอย่างมีคุณค่า ได้ทำหน้าที่ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ในภพชาตินี้ๆ ได้อย่างสมบูรณ์

มีพุทธพจน์บทหนึ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ในธรรมบท ว่า

“บุญญญเจ ปุริโส กยิรา กยิราเถน ปุณฺณปุณฺณ
ตมฺหิ ฌนฺทํ กยิราถ สุโข บุญญสฺส อจฺจุโย
หากว่าบุรุษพึงทำบุญไซ้ ก็ควรทำบุญนั้นให้
บ่อยๆ ควรทำความพอใจในบุญนั้น เพราะการสั่งสม
บุญเป็นเหตุสู่ความสุขมาให้”

ทุกชีวิตที่เกิดมาในโลกนี้ ล้วนเกิดมาเพื่อแสวงหาความสุขด้วยกันทั้งนั้น แล้วมีใครรู้บ้างว่าความสุขที่แท้จริงนั้น เกิดจากการสั่งสมบุญอยู่เป็นประจำสม่ำเสมอ เพราะบุญคือ สิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสุขและความสำเร็จทั้งปวง ถ้าชาวโลกรู้จักต้นทางแห่งความสุขอย่างนี้ แล้วหันมาสั่งสมบุญให้ใจเกาะเกี่ยวอยู่กับกุศลธรรม อกุศลซึ่งเป็นเหตุแห่งความทุกข์จะไม่เกิดขึ้น เพราะความสุขและความทุกข์ เป็นผลที่เกิดมาจากบุญและบาปที่เราทำไปแล้ว เพราะฉะนั้น เมื่ออยากมีความสุขก็ต้องสั่งสมบุญ

ในทางพุทธศาสนา พระบรมศาสดาของเรา ทรงสอนวิธีการจะให้ได้พบกับความสมหวังในสิ่งที่ตั้งไว้ว่า เมื่อทำบุญอะไรแล้ว ต้องอธิษฐานกำกับด้วย แรงอธิษฐานจะเป็นเสมือนหางเสือเรือที่คอยค้ำค้ำย่นาวชีวิตให้ไปสู่จุดหมาย ปลายทางได้อย่างถูกต้อง และปลอดภัย เป็นการตอกย้ำเป้าหมายที่ตั้งไว้ไม่ว่าจะเป็นเป้าหมายระยะใกล้หรือไกล ก็ควรอธิษฐานจิตไว้ให้มั่น แต่ต้องเป็นการอธิษฐานที่เป็นไปในสิ่งที่ประกอบด้วยกุศล เป็นไปเพื่อการบรรลุธรรมผลนิพพาน การตั้งจิตอธิษฐานคอยกำกับไว้อย่างนี้ จะทำให้เราประสบความสำเร็จและความสำเร็จที่เราตั้งใจไว้อย่างนี้เป็นอัศจรรย์ เรียกว่า แรงบุญหนุนแรงอธิษฐานให้กลายเป็นจริงได้

เหมือนอย่างพระเถระรูปหนึ่งที่หลวงพ่จะ นำ มาเล่าในครั้งนี้นั้น ท่านเป็นตัวอย่างในการทำบุญแล้ว รู้จักอธิษฐานจิต ทุกครั้งที่ท่านทำบุญ ท่านจะตั้งจิต อธิษฐานไว้ทุกๆ ครั้ง พระเถระรูปนี้ก็คือ พระมหากัจ- จายนะเถระ นั้นเอง ท่านได้บำเพ็ญกุศลต่างๆ มา มากมายกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอดีตมาหลาย พระองค์ ได้สั่งสมบุญที่เป็นอุปนิสัยแห่งการได้ นิพพานสมบัติในภพต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือ เทวดา

*เหมือนในสมัยของพระปฐมุตตรสัมมาสัม- พุทธเจ้า ท่านได้บังเกิดในตระกูลคฤหบดี วันหนึ่งได้ มีโอกาสไปฟังธรรมในสำนักของพระบรมศาสดา ได้ เห็นภิกษุรูปหนึ่งซึ่งพระบรมศาสดาทรงสถาปนาไว้ ในตำแหน่งที่สามารถจำแนก เนื้อความพุทธพจน์ ที่ พระบรมศาสดาตรัสไว้โดยย่อแม้เพียงเล็กน้อยให้ พิศดารโดยลึกซึ้งได้ ตัวท่านเองปรารถนาอยากได้ ตำแหน่งนั้นบ้าง จึงหมั่นทำบุญให้ทานทุกอย่าง จน ตลอดชีวิต พร้อมกับอธิษฐานจิตตอกย้ำเป็นผัง สำเร็จติดแน่นที่ศูนย์กลางกายตลอดเวลา เมื่อละ โลกไปแล้ว บุญนั้นได้ส่งผลให้ท่านได้ไปเสวยทิพย- สมบัติในเทวโลกเป็นเวลายาวนาน

ต่อมาในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนาม ว่า สุเมธะ ท่านได้เกิดเป็นวิทายาธท่องเที่ยวไปทาง อากาศ เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าซึ่งประทับนั่งในป่า ตามลำพัง จึงเกิดความเลื่อมใสได้เฝ้าออกกรรณิการ มาทำสักการบูชาด้วยความนอบน้อม ด้วยผลบุญ อัน นั้น ก็ส่งให้ท่านได้กลับไปเสวยทิพยสมบัติ เหมือนเดิม และเวียนวนอยู่ในสุคติภูมิอย่างเดียว ตั้งแต่ภพชาตินั้นมา ท่านไม่เคยตกไปในอบายภูมิ เลย

ครั้นได้มาบังเกิดในยุคสมัยของพระผู้มีพระ- ภาคเจ้าพระนามว่ากัสสปะ ท่านเกิดเป็นลูกเศรษฐี ในกรุงพาราณสี เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าปรินิพพาน แล้ว ท่านได้นำเอาแผ่นอิฐทองคำมีราคาแสนหนึ่ง

บูชาที่เจดียท์องสำหรับบำเพ็ญกัมมัฏฐาน ท่านได้ตั้ง ความปรารถนาไว้ว่า "ด้วยผลแห่งบุญนี้ ขอให้สระ- ของข้าพระองค์จะมีวรรณะดุจดั่งทองคำในทุกภพทุก ชาติที่ได้บังเกิดแล้ว ด้วยเกิด" เมื่ออธิษฐานจิตมั่น อย่างนั้นแล้ว ก็ตั้งใจทำบุญทูลบารุงพุทธศาสนาไม่ เคยขาดเลยจนตลอดชีวิต

ครั้นละจากอัตภาพนั้นแล้ว ได้ไปเสวยทิพย- สมบัติในเทวโลกอีก พอครบหนึ่งพุทธันดร ในพุทธ- ปรพาทกาลนี้ ได้ลงมาเกิดเป็นลูกของพราหมณ์ ซึ่ง เป็นบุโรหิตของพระเจ้าจันทรปัชโชตในกรุงอุชเชนี เนื่องจากท่านมีผิวพรรณวรรณะเปล่งปลั่งดังทองคำ จึงได้รับการขนานนามว่า กัญจนกุมาร แต่บางท่านก็ เรียกว่า กัจจายนกุมาร เพราะเป็นชื่อของวงศ์สกุล พอเติบโตใหญ่ก็ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนจนแตกฉานใน ไตรเพท และต่อมาก็ได้ตำแหน่งบุโรหิตแทนบิดาซึ่ง ล่วงลับไปแล้ว

เมื่อพระเจ้าจันทรปัชโชตได้สดับข่าวว่า พระพุทธเจ้าทรง อุปติขันธ์แล้ว จึงมีพระราชโองการ ให้ท่านบุโรหิตออกเดินทางไปเข้าเฝ้าพระบรม- ศาสดา เพื่อกราบอาราธนามาโปรดชาวเมืองที่กรุง อุชเชนี ท่านบุโรหิตพร้อมทั้งเพื่อนรวมเป็น ๘ ท่าน จึงได้ออกเดินทางไป เมื่อไปถึงก็เข้าไปกราบพร้อม กับนั่งฟังธรรมร่วมกับมหาชน ได้ตั้งใจฟังธรรมขณะ ที่พระพุทธรูปทรงแสดง ในเวลาจบพระธรรมเทศนา ท่านบุโรหิตพร้อมกับเพื่อนอีก ๗ คน ได้ดำรงอยู่ใน อรหัตผล พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ

จากนั้น พระบรมศาสดาจึงทรงเหยียดพระหัตถ์ ออกแล้วตรัสว่า “พวกเธอ จงเป็นภิกษุมหาเถระ ธรรม อันเรากล่าวดีแล้ว เธอจงประพฤติพรหมจรรย์เถิด” ทันใดนั้น ภิกษุเหล่านั้นได้มีผมและหนวด ยาว ประมาณ ๒ องคุลี ทรงบาตรและจีวรอันสำเร็จด้วย บุญฤทธิ์ และพุทธานุภาพ ได้เป็นเหมือนพระเถระ บวชมาแล้ว ๖๐ พรรษา เมื่อบวชเสร็จแล้ว วันหนึ่ง พระเถระได้กราบทูลพระบรมศาสดาว่า “ข้าแต่

พระองค์ผู้เจริญ พระเจ้าจันทปัทมโชต ปราธมนจะ อภิวัต และพึงธรรมของพระองค์”

พระบรมศาสดาตรัสว่า “กัจจายนะ เธอจะเป็น ตัวแทนของเรา เมื่อเธอไปถึงที่นั่นแล้ว พระราชาจัก ทรงเลื่อมใส” เมื่อได้รับมอบหมายจากพระพุทธองค์ เช่นนั้นแล้ว พระเถระพร้อมกับเพื่อนสหธรรมิกทั้ง ๔ รูป ก็ทูลลาออกเดินทางกลับไปกรุงอุชเชนีย์ ท่านได้ แสดงธรรมจนทำให้พระราชาทรงเลื่อมใส แล้วได้ ประดิษฐานพระศาสนาไว้ในวันตีชนบทอย่าง มั่นคง หลังจากนั้น จึงกลับมาเข้าเฝ้าพระบรม ศาสดา ด้วยอำนาจความปรารถนาที่ท่านตั้งไว้ ดีแล้วนั้น ทำให้ปรกณทั้ง ๓ คือ กัจจายนปรกณ, มหานิรุตติปรกณ และเนตติปรกณ ได้ปรากฏแก่ ท่านอย่างชัดเจน ทำให้ท่านสามารถจำแนกธรรมที่ พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้อย่าง อย่างพิสดารได้เป็น อัจฉรย์

คุณสมบัติพิเศษของท่านที่ไม่เหมือนใครนี้ และแรงอธิษฐานที่ท่านตั้งไว้ ทำให้ท่านได้รับการ สถาปนาจากพระผู้มีพระภาคเจ้าในท่ามกลางมหา สังฆสมาคมว่า เป็นเอตทัคคะผู้เลิศกว่าภิกษุทั้ง หลายในการจำแนกเนื้อความโดยย่อให้พิสดาร ได้ ท่านได้ทำหน้าที่เป็นกำลังสำคัญของพระพุทธ- ศาสนา ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้ขจรขยาย ออกไป เพื่อเป็นที่พึ่งแก่ชาวโลกทั้งหลาย

เราจะเห็นได้ว่าการสั่งสมบุญต้องทำกันเป็น เวลายาวนาน สิ่งสมที่ละเอียดก็ละเอียด ทำกันให้ บ่อยๆ สักวันหนึ่งเมื่อนุญส่งผลเต็มที่ วิชากรรม หรือวิบากมารก็ขวางไม่อยู่ สิ่งดีๆ ที่เราทำไว้จะแผ่ผล ให้ได้พบแต่สิ่งที่ดีงาม และที่สำคัญการทำบุญ ต้องอธิษฐานกำกับด้วยทุกครั้ง เพราะจะทำให้เป้ าหมายที่เราตั้งไว้สำเร็จได้ตามฝัน และเป็นการย่นย่อ ระยะทางในการสร้างบารมีของเราให้สั้นลงอีกด้วย เหมือนอย่างที่เราเถระท่านได้ทำไว้เป็นแบบอย่าง ท่านทำบุญใหญ่ด้วย และอธิษฐานจิตควบคู่กันไป

ด้วย ทำให้เส้นทางชีวิตของท่านดำรงอยู่บนเส้นทาง สดุดีโลกสวรรค์และมนุษย์โลก ไม่เสียเวลาไปเสวย ทุกข์ในอบายภูมิ มีแต่สั่งสมบุญกุศล จนได้มนุษย์ สมบัติ สวรรค์สมบัติเรื่อยมา

สุดท้ายท่านก็สมปรารถนาได้นิพพานสมบัติ ยุติการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏอีกต่อไป มีแต่ เสวยสุขในอายตณินิพพานอย่างเดียว เพราะฉะนั้น ให้ทุกท่านหมั่นสั่งสมบุญกันให้ได้ทุกอย่าง ทำให้ ครอบถ้วนบริบูรณ์ อย่าประมาทชะล่าใจว่า เรามีบุญ มากแล้ว หรือทำกันมานานแล้ว อย่าเพิ่งคิดอย่างนั้น ให้ทุ่มเททำกันให้เต็มที่ ทำจนสุดกำลังและสุดใจ บุญใหญ่จะได้บังเกิดขึ้นกับเรา และจะเป็นที่พึ่งให้ กับตัวของเราได้ทั้งในภพนี้และภพหน้า

พระธรรมเทศนาโดย: พระเทพญาณมหามหาคีรี นามเดิม พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบุญญ์ ธมฺมชโย)

* มก. เล่ม ๗๑ หน้า ๑๓๕

มีข่าวก็มาบอก!!..

ท่านสามารถติดตามข่าวสารงานบุญ ธรรมะดีๆ โฉวาท พระธรรมเทศนา หลัก คำสอน พุทธสุภาษิต ข้อคิดจากสภาวะธรรม ที่ทุกท่านสามารถน้อมนำธรรมะไปปรับใช้ใน ชีวิตประจำวัน และยังสามารถส่งต่อธรรมะดีๆ ให้เพื่อน ของคุณได้ตลอดเวลา ติดตามได้ที่.....

dmc.tv เรื่องราวดีๆ ที่ทำให้คุณเป็นสุขใจได้ตลอดเวลา
<https://www.facebook.com/dmc072>

อาศัยบุญ

ในที่สุด ตัวเราเองเท่านั้น
ที่จะช่วยเราได้ คนอื่นเราจะหวังพึ่งไม่ได้
ต้องอาศัยบุญของเรา
และความตั้งใจของเรา
ถ้าเอาใจจรดเข้าไปข้างในศูนย์กลางกาย
ความรู้ก็จะกว้างขวางไม่มีที่สิ้นสุด
ถ้าเอาใจไว้ข้างนอกตัว
ความรู้ก็ถูกบีบให้แคบลง

คำสอนคุณยาย
(๓ กันยายน ๒๕๓๑)

DhammaTIME

ติดต่อสอบถามโทร.02-831-1774

www.dmc.tv ให้คุณอยู่ในบุญตลอดเวลา